

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/343/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7609217524
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7609217524.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkyne R. Š., R., X. XX, zastúpenej JUDr. Ľubomírou Bašistovou Virovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Zimná 95, IČO: 42 099 595, proti žalovanému KARMEN - veľkoobchod potravín s.r.o., Prešov, Strojnícka 15, IČO: 36 447 269, zastúpenému JUDr. Lukášom Kišelákom, advokátom, Prešov, Jarková 63, IČO: 42 083 591, o neplatnosť právnych úkonov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 8C/227/2009-277 z 9.3.2017 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I., III. a IV.
Žalobkyni p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. U r č u j e, že právny úkon - dohoda o náhrade škody uzavretá 29.10.2009 medzi žalobkyňou a žalovaným, uznanie dlhu žalobkyňou z 29.10.2009 a súhlas žalobkyne s vykonateľnosťou notárskej zápisnice N351/2009, Nz38232/09, NCRIs38806/2009 z 29.10.2009, spísanej 29.10.2009 notárom JUDr. Ľubomírom Ondovom, Spišská Nová Ves, Letná 41 (ďalej len Nz) sú n e p l a t n é. II. Žaloba v časti určenia, že dlh žalobkyne vo výške 6 493,86 € neexistuje z a m i e t a. III. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania. IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť štátu, na účet Okresného súdu (ďalej len OS) Spišská Nová Ves súdny poplatok zo žaloby za určovací výrok I. a z nariadenia neodkladného opatrenia vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenou mu 3.12.2009, čím ju odôvodňovala (čo tiež uviedla), čo žalovaný v písomnom stanovisku k žalobe uviedol (na čo poukázal), že vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výpoveďou svedkov, oznámením obsahu listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav, konkrétne, čo bolo zistené z Nz, čo vyplýva z pracovnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu 24.4.2007, čo bolo zistené zo žalovaným vydaného príkazu na vykonanie predbežnej fyzickej inventarizácie tovaru na predajni KARMEN 52 k 19.10.2009, zo Záznamu z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 19.10.2009, z inventarizačného zápisu z vykonanej kontrolnej a priebežnej fyzickej inventarizácie tovaru k 19.10.2009, zo záznamu z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 27.10.2009, čo 20.10.2009 žalobkyňa v čestnom vyhlásení, o. i., prehlásila, čo žalobkyňa na pojednávaní tvrdila, čo pri výsluchu uvádzali (ako vypovedali) svedkovia Q. Q., Q. Y. (vypovedala paritne ako žalobkyňa a Q.. Q.), D. Q., zamestnankyňa žalovaného, R.. R. H., poverená zastupovaním žalovaného na jednaní 29.10.2009, ktoré viedla, za prítomnosti personalistu Y. T. V., ekonómky R. R. a inšpektorky D.. Q., Y.. V. (v rozhodnom čase u žalovaného zastával pozíciu personálneho manažéra) a R.. R., čo zistil z rozsudku OS Prešov 13C/14/2010 z 20.10.2010, vydaného v konaní o žalobe R. Š., jednej zo zamestnankýň žalovaného, proti žalovanému o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a náhradu mzdy z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.2.2011, čo mal preukázané z rozsudku OS Spišská Nová

Ves 5T/151/2010-810 z 28.2.2014 (právoplatného 3.12.2014), ktorý rozhodoval o obžalobe podanej 27.7.2010 proti Q. Q., Q.. Y., R.. Š., žalobkyni a Q.. Q. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods.1,ods.2 písm. b/,ods.3 Tr. zák. s poukázaním na § 138 písm. b/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a zo zápisu zo zasadnutia škodovej komisie z 28.10.2009. Ďalej, citujúc znenie § 137 písm. c/ C. s. p.,§ 37 ods.1,§ 39,§ 558 O. z.,§ 179 ods.1,§ 182 ods.1,§ 186 ods.1,2,§ 187 ods.2,§ 189 Z. p.,§ 193 C. s. p.,§ 215 a § 232 ods.2,3,4 CSP, ďalej uviedol: Čo vyplýva z cit. § 137 písm. c) CSP. V danej veci ide o určovaciu žalobu, pri ktorej podľa cit. § 137 písm. c) CSP v prvom rade skúma, či na takejto určovacej žalobe je daný naliehavý právny záujem. Špecifikoval, kedy je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe a, čo je jej cieľom určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. V danej veci pokiaľ sa týka 1. výroku žalobného petitu a to určenia absolútnej neplatnosti právnych úkonov má za to, že osvedčila naliehavosť právneho záujmu. V prípade, že by sa jej žalobe vyhovel, odstránil by sa stav právnej neistoty medzi stranami sporu. Nz, v ktorej svoj dlh uznala a súhlasila s jej vykonateľnosťou, čo znamená, že na základe jej súhlasu bolo možné vykonať exekúciu podľa § 41 ods.2 písm. c/ zák.č.233/95 Z. z. by stratila opodstatnenosť. Určením neplatnosti dohody o škode a uznania dlhu by bolo možné následne v riadnom konaní riešiť otázku existencie, resp. neexistencie jej právneho záväzku proti žalovanému, keďže sa podpísaním Nz zbavila možnosti brániť svoje práva v riadnom súdnom konaní, najmä pokiaľ ide o výšku škody, ako aj otázku jej zavinenia na vzniku škody. Uvedený stav teda iným spôsobom než určením neplatnosti právnych úkonov nebolo možné napraviť. Žalobkyňa sa neplatnosti právnych úkonov obsiahnutých v Nz domáhala poukazujúc na § 37 ods.1 a § 39 O. z. Pokiaľ ide o platnosť samotnej Nz nie je možné ju posudzovať, pretože je verejnou listinou, nie právnym úkonom. Notár Nz spisuje na základe dohody oprávnenej a povinnej osoby bez toho, aby bol legitímny skúmať jej podklad v hmotnom práve. Je tak (súd) oprávnený posudzovať platnosť, resp. neplatnosť právnych úkonov, ktoré sú v Nz obsiahnuté. V prvom rade žalobkyňa tvrdila, že dané právne úkony neboli prejavom jej slobodnej vôle. Sloboda prejavu vôle konajúceho subjektu je jednou zo základných podmienok, ktorú vyžaduje § 37 ods.1 O. z. pre platnosť právneho úkonu. Špecifikoval, kedy je právny úkon urobený slobodne, kedy nie je urobený slobodne a, čo je okolnosťou, ktorá vylučuje slobodné tvorenie vôle konajúcej osoby a v čom musia mať základ okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho. Vykonaným dokazovaním mal v konaní preukázané, že dohoda o náhrade škody, uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou Nz boli vypracované bez vedomia žalobkyne. Z dokazovania je zrejme, že po vykonaní inventúry v predajni, v ktorej pracovala, ona a jej spolupracovníčky mali za to, že ostanú napriek zisteným nedostatkom v predajni, v pracovnom pomere so žalovaným aj naďalej. Uvedené je zrejme nie len z ich výpovedí a napísaných čestných prehlásení, ale aj výpovede svedkyne Q., ktorá bola ako inšpektorka v kontakte s týmito pracovníčkami. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa a ostatné pracovníčky predmetnej predajne nemali pred stretnutím vykonaným v Prešove vedomosť o skutočnom účele tohto stretnutia. Podľa ich vyjadrení na stretnutí mali podať len vysvetlenie k vzniknutému schodku na predajni a k vedúcej predajne. To, že žalobkyňa nevedela o účele stretnutia potvrdil aj vypočutý svedok Y.. V. bývalý zamestnanec žalovaného, ale aj D.. Q.. Skutočnosť, že na stretnutí bude riešené rozviazanie pracovného pomeru s pracovníčkami predajne a že im bude na podpis predložená Nz zistila žalobkyňa až na danom stretnutí, resp. v jeho priebehu. Na samotnom stretnutí, okrem žalobkyne a ďalších 3 pracovníčok predajne, boli prítomné len osoby s pracovnými, resp. podnikateľskými väzbami na žalovaného a notár, ktorý Nz vyhotovil. Uvedenú skutočnosť vzal do úvahy pri hodnotení dôkazov, ako aj skutočnosť, že pracovníčky predajne prítomné s žalobkyňou na stretnutí tak, ako ona podali na OS Spišská Nová Ves obdobné žaloby, ktoré konania nie sú doposiaľ ukončené. Jednoznačne však bolo preukázané, že na tomto stretnutí bol daný na podpísanie žalobkyni a ostatným pracovníčkam záznam o porušení pracovnej disciplíny a dohoda o rozviazaní pracovného pomeru u žalovaného, ako aj predmetná Nz. Už len z uvedeného - nevedomosť o účele stretnutia, neočakávané rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou na tomto stretnutí, je možné konštatovať, že v čase podpisovania Nz objektívne bola v tiesni, t.j. v psychickom stave, ktorý vplýval na slobodu prejavu jej vôle. Mala záujem pracovať u žalovaného naďalej, pretože v danom regióne ako je všeobecne známe, je nedostatok pracovných príležitostí a už len skutočnosť, že jej bola predložená dohoda o rozviazaní pracovného pomeru, ku ktorej ona nedala podnet, v nej objektívne tento stav mohol vyvolať. Následne v tomto stave jej bola predložená na podpísanie ešte Nz, ktorá obsahuje odborné pojmy. Táto Nz bola pritom len čítaná, nebolo v konaní preukázané, aby ju mala možnosť aj prečítať a tak lepšie pochopiť jej význam. Má za to, že vzhľadom na uvedené bola pod tlakom, ktorý mal vplyv, resp., pôsobil na jej psychický stav a na slobodu prejavu jej vôle. Už teda len zo samotných okolností, za ktorých sa stretnutie uskutočnilo „žalobkyňu“ bol vyvíjaný taký nátlak, ktorý možno kvalifikovať ako psychické donútenie, v dôsledku ktorého nemožno konštatovať,

že predmetné právne úkony obsiahnuté v Nz boli ňou urobené slobodne. Treba zdôrazniť, že po tomto pracovnom stretnutí musela navštíviť psychiatrickú ambulanciu R. K. a užívať antidepresíva, pretože prežíva stavy záťaž, trpela depresiami, nespavosťou a úzkostlivými stavmi a bola objektívne práceneschopná, pričom predtým psychiatriu nepotrebovala. Dokazovaním bolo tiež preukázané, že pred podpísaním Nz bolo jej a ostatným jej spolupracovníckam danej prevádzky povedané, že buď z ich strany budú podpísané Nz alebo bude zo strany žalovaného podané tr. oznámenie. Túto okolnosť vyhodnotil ako bezprávnú vyhrážku. Špecifikoval, kedy predovšetkým ide o bezprávnú vyhrážku a aký prípad nie je donútením. Podanie tr. oznámenia je pritom bezpochyby právom každého subjektu a teda aj žalovaný mal na jeho podanie právo. Aj v tomto prípade však môže ísť o bezprávnú vyhrážku, t.j. aj v prípade ak niekto druhému hrozí tým, čo je oprávnený urobiť, ak ju použil k tomu, aby druhého účastníka pohol k nejakému konaniu, t.j. vynútil nejaké konanie. Okolnosť, že žalobkyni bolo povedané, že v prípade nepodpísania Nz bude podané tr. oznámenie zo strany „žalobcu“, bolo objektívne spôsobilé vyvolať u nej obavu (strach). Uvedené konštatuje, vzhľadom na už uvedené okolnosti, za ktorých k stretnutiu došlo, ukončenie pracovného pomeru so žalobkyňou a teda, vzhľadom na jej psychický stav na stretnutí. Na základe toho má za to, že právne úkony obsiahnuté v Nz boli z jej strany urobené pod tlakom bezprávnej vyhrážky. Na uvedenom nemení nič skutočnosť, že rozhodnutím OS Prešov bola zamietnutá žaloba jednej zo zamestnankyň na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru dohodou medzi účastníkmi konania. Uvedeným rozhodnutím nie je viazaný pri rozhodovaní v predmetnej veci. Okrem toho dohoda o rozviazaní pracovného pomeru bola podpisovaná pred Nz. Už samotné ukončenie pracovného pomeru bolo pre žalobkyňu prekvapivým momentom na stretnutí, čo ako bolo konštatované, spolu s okolnosťami, za ktorých sa stretnutie uskutočnilo spôsobilo u nej stav tiesne, kedy následne jej bolo oznámené, že bude podpisovať aj Nz. O tom, že ona a jej spolupracovníčky podpísali Nz v tiesni pod tlakom bezprávnej vyhrážky svedčí aj skutočnosť, že už 2.11.2009 podali tr. oznámenia týkajúce sa okolnosti uvádzaného stretnutia. Následne 3.12.2009 podala ona a jej spolupracovníčky žaloby vo veci neplatnosti právnych úkonov. V konaní nebolo preukázané, aby pred podpísaním Nz bola oboznámená s výsledkami kontroly a inventarizácie a všetkými dokladmi uvedenými v čl. I. bod 8 Nz. Ani jeden z vypočutých svedkov nevedel, aby pred podpísaním Nz boli jej predložené na prečítanie, resp. aby boli prečítané tak uvedené listiny. „Jedná sa“ pritom o listiny, z ktorých žalovaný vyvodil závery o náhrade škody z jej strany. Takýto postup žalovaného ako zamestnávateľa možno vyhodnotiť ako postup v rozpore s dobrými mravmi. Jedným z „právnych“ úkonov obsiahnutých v Nz bolo uznanie dlhu žalobkyňou voči žalovanému. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Domnienka existencie dlhu, ktorá je založená uznaním, je vyvrátiteľná. Dlžník, ktorý svoj dlh uznal môže tak namietat', že dlh nevznikol alebo v čase uznania netrval. Žalobkyňa v konaní poukazovala na spôsob vykonania inventarizácie tovaru, ktorá - podľa jej vyjadrenia - bola vykonaná zmätočne, ako aj spôsob rozdelenia zisteného manka a škody medzi pracovníčky predajne. V konaní bolo preukázané, že v čase uznania dlhu žalobkyňou existovala škoda na strane žalovaného týkajúca sa predajne, v ktorej pracovala v pozícii predavačky. Uvedené je zrejme z oboznámeného tr. spisu a to znaleckého posudku (ďalej len ZP) č.1/2010, ktorým bola potvrdená existencia škody, avšak v nižšej sume, než je uvedená v Nz. Dokazovaním bolo preukázané, že „žalovaná“ škodu zistenú na predmetnej predajni rozdelil medzi všetky pracovníčky predajne rovnakým dielom. V prvom rade „sa“ pritom „jedná“ o škodu vo forme schodku, kedy schodok je možné podľa § 189 ods.4 Z. p. rozdeliť medzi spoločne zodpovedných zamestnancov podľa miery zavinenia, ak sa zistí, že schodok alebo jeho časť zaviniel niektorý zo spoločne zodpovedných zamestnancov. Inak platí podľa § 189 ods.3 Z. p., že podiel náhrady nesmie u jednotlivých zamestnancov s výnimkou vedúceho a jeho zástupcu presiahnuť sumu rovnajúcu sa ich priemernému mesačnému zárobku pred vznikom škody. Pri všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú zamestnávateľovi sa vyžaduje, o. i., preukázanie protiprávnosti konania zamestnanca, ktoré je povinný preukázať zamestnávateľ. Žalobkyňa bola u žalovaného zamestnaná ako predavačka, nebola vedúcou predajne, ani jej zástupkyňou. Žalovaný určil podiel pracovníčok rovnakým dielom, teda vychádzal z ich rovnakého zavinenia na vzniku škody. To, že vznik škody bol zavinený žalobkyňou v konaní preukázané nebolo. V tomto smere poukazuje na rozsudok v tr. veci vedenej, o. i., aj proti žalobkyni. Týmto rozsudkom bola oslobodená spod obžaloby preto, že nebolo preukázané, aby sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná. Tr. konanie bolo pritom vedené pre zločin sprenevery, ktorý je úmyselným tr. činom. Z toho vyplýva, že v tr. konaní nebolo preukázané jej zavinené konanie, ktorým bola žalovanému spôsobená škoda. Podľa § 193 C. s. p. súd je v občianskom súdnom konaní viazaný, pokiaľ sa týka tr. konania, len tým, že bol spáchaný tr. čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal. V danom prípade v tr. konaní bol vynesenej oslobodzujúci rozsudok, ktorým teda viazaný podľa uvedeného ust. nie je. Musí však vychádzať aj z týchto iných

rozhodnutí vynesných v tr. konaní, a dbať o to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Nemôže teda ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, pre ktorý bolo vedené tr. konanie sa nestal. Z oboznámeného tr. spisu je pritom zrejme, že úmyselné konanie žalobkyne vo vzťahu ku škode spôsobenej žalovanému, preukázané nebolo. Tiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len NS ČR) 21Cdo/1060/05, podľa ktorého uznanie záväzku na náhradu škody v požadovanej výške nič nemení na skutočnosti, že právnym dôvodom vzniku tohto záväzku môže byť len zavinené protiprávne konanie pracovníka s ktorým Z. p. spája jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Poukazujúc na uvedené konštatuje, že v čase uznania dlhu žalobkyňou dlh vo výške uvedenej v Nz vo vzťahu k nej neexistoval a aj z tohto dôvodu bolo vyhovené jej žalobe pokiaľ sa týka určenia neplatnosti právnych úkonov. Keďže notár JUDr. Ondov, nebol zbavený žalobkyňou mlčanlivosti podľa § 39 Notárskeho poriadku, nebol ním v konaní vypočutý, aby sa vyjadril k tvrdeniam strán sporu. Z jeho „výpovedí“ v konaní č.2C/226/2009 ktorú nemožno opomenúť vyplynulo, že ak by pri podpisovaní Nz bola taká atmosféra, že by osoba ktorá ju má podpísať plakala, notár by Nz nedal podpísať. Žalobkyňa ako aj svedkyne Y., Q., ale aj R. však potvrdili, že žalobkyňa a jej kolegyne plakali a prejavovali rôzne emócie. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť Nz a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Druhým výrokom žalobného petitu sa žalobkyňa domáhala určenia, že jej dlh vo výške 6 493,86 € neexistuje. Aj v tomto prípade „sa jedná“ o určovací žalobu, pri ktorej v prvom rade skúma, či na takejto určovacej žalobe je daný naliehavý právny záujem. Výrok o neexistencii jej dlhu v určenej výške je len odvodeným výrokom od výroku o nespôsobilosti Nz byť exekučným titulom (ďalej len titul). Samotné určenie o neexistencii jej dlhu by nevyriešilo spornosť vzťahov medzi účastníkmi konania. Preto na takomto určení nie je daný naliehavý právny záujem a žalobu v tejto časti zamietol. Náhradu trov konania účastníkom podľa § 255 ods.2 CSP (jeho znenie citoval) nepriznal. Žalobkyňa mala úspech len čiastočne, čo do určenia neplatnosti právnych úkonov, druhý určovací výrok bol ním zamietnutý a teda v tejto časti bol úspešný žalovaný. Strany sporu tak mali v konaní úspech čiastočný. Cituje znenie § 2 ods.2 zák.č.71/92 Z. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Uznesením Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach z 19.8.2010 žalobkyňi bolo pre toto konanie priznané oslobodenie od súdneho poplatku vo výške 100 %. Vyhovel jej žalobe na určenie neplatnosti právnych úkonov, ako aj návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný nie je pre toto konanie oslobodený od súdnych poplatkov, a preto ho zaviazal „k úhrade“ súdneho poplatku z návrhu na určenie neplatnosti právnych úkonov (výrok I.) a z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo výške 100 %.

3. Žalovaný podal proti I.,III. a IV. výroku rozsudku toto o d v o l a n i e, ktoré odôvodňuje nasledovne. 1. Týmto odvolaním napádané rozhodnutie považuje za nesprávne, nezákonné, za predčasne vydané, vykazujúce prvky arbitrárnosti, pričom závery súdu v tomto rozhodnutí prijaté namieta z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. d),f) a h) C. s. p. v spojení s § 389 ods.1 písm. b) C. s. p. 2. Zastáva názor, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak skutkovo vec uzavrel v tom zmysle, že žalobkyňa pri prejave vôle nekonala slobodne. Toto svoje skutkové zistenie v zásade ustálil na podklade jej nevedomosti o účele stretnutia z 29.10.2009 „vykonanom“ v Prešove a na skutočnosti, že v ten istý deň bol s ňou nečakane rozviazaný pracovný pomer dohodou. Už len skutočnosť, že jej bol prv predložený návrh dohody o skončení pracovného pomeru, pri súčasnej existencii „dôvody“ pre okamžité skončenie pracovného pomeru, mal podľa názoru súdu vyvolať u nej stav tiesne, v dôsledku ktorého táto mala byť pod tlakom, ktorý mal vplývať na jej psychický stav a dokonca na slobodu jej prejavu vôle. Inými slovami, súd vyhodnotil prejav jej vôle obsiahnutý v Nz ako neslobodný pre prekvapenie spôsobené ukončením pracovného pomeru dohodou, hoc za podmienok odôvodňujúcich okamžité skončenie pracovného pomeru. Takýto záver súdu je neudržateľný a nezákonný o to viac, že zákonný priebeh a obsah druhého a ďalšieho právneho úkonu garantoval svojou prítomnosťou notár. Takýto skutkový záver súdu sa - podľa neho - zároveň prieči aj zásadám logickej úvahy, nakoľko ak by bola Nz podpisovaná ako v poradí prvý právny úkon, mohlo by sa takéto jeho konanie dôvodne javiť, ako účelové majúce za cieľ vytvoriť stav tiesne na jej strane spočívajúcej v podmienení jej zotrvania v pracovnom pomere, pri súčasnom podpísaní Nz a teda využitia vzťahu jej finančnej závislosti od neho pre jeho potreby a to zabezpečením svojho nároku na náhradu škody príslušnými zabezpečovacími inštitútmi a zároveň aj tým, že jej zamestnaním vytvorí predpoklad jej príjmu použiteľného úhrady škody. 3. Podľa neho sa tak nie je možné stotožniť so záverom súdu o vyvolaní stavu tiesne v dôsledku predloženia „žalovanej“ prv dohody o skončení pracovného pomeru a až následne Nz, keďže v čase keď podpisovala Nz a v tejto zahrnuté právne úkony, nebola s ním v žiadnom vzťahu ekonomickej, či inej závislosti a teda v čase, keď táto bola oboznamovaná s obsahom zápisnice pri súčasnom informovaní o výške škody a povinnosti jej náhrady, táto mala vedomosť, že došlo k skončeniu jej pracovného pomeru a k zániku akejkoľvek povinnosti plnenia pokynov na stretnutí

z 29.10.2009 zúčastnených osôb. 4. V tejto súvislosti si dovoľuje poukázať aj na konanie vedené na OS Prešov 13C/14/2010, predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti právneho úkonu - dohody o skončení pracovného pomeru a to práve pre rovnaké skutkové okolnosti - údajnú neslobodu prejavu vôle, ktoré bolo iniciované svedkom Šiškovou, výsledkom ktorého bolo vyhlásenie rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol. Následkom „uvedené“ došlo k späťvzatiu ostatných žalôb podaných kolegyňami žalobkyne, ktoré v tomto súdnom konaní vystupovali ako svedkovia. OS Prešov totiž, bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa a jej kolegyne mali alebo nemali vedomosť o účele stretnutia v Prešove, nevyhodnotil okolnosti podpisovania dohody o skončení pracovného pomeru ako znemožňujúce slobodný prejav vôle, pri súčasnom ustálení toho, že tak žalobkyňa ako aj ostatné jej kolegyne mali vždy možnosť dohodu nepodpísať. 5. Vzhľadom na uvedené si dovoľuje namietat' správnosť záveru súdu o tom, že v prípade, ak sú 2, resp. viac bezprostredne po sebe nasledujúce právne úkony vykonané za tých istých okolností, resp. podmienok, aby jeden z nich bol vyhodnotený ako vykonaný slobodne zatiaľ čo právny úkon v poradí ako druhý, resp. nasledujúci bol vyhodnotený ako vykonaný v tiesni, príp. pod nátlakom a to práve z dôvodu, že prvý právny úkon má zásadne vytvárať stav neumožňujúci slobodu vôle vo vzťahu k druhému úkonu. 6. V súvislosti s uvedeným si dovoľuje namietat' aj absenciu špecifikácie tých skutočností, na základe ktorých dospel súd k záveru, že už len skutočnosť, že žalobkyňa bola predložená dohoda o rozviazaní pracovného pomeru v nej objektívne mohol vyvolať stav tiesne. 7. Okrem doposiaľ namietaného si dovoľuje namietat' aj vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ak súd bez ďalšieho prevzal za vlastné tvrdenia žalobkyne ako aj jej kolegyň - svedkov Q. D. Y. a to bez náležitého vysporiadania sa s jeho námietkou o ich zaujatosti a nedôveryhodnosti. Namietat' absenciu uspokojivého a náležitého vysvetlenia akými úvahami sa súd pri hodnotení týchto konkrétnych dôkazov riadil, prečo sa náležite nevysporiadal s ním namietanou nestrannosťou svedkov a prečo vzal za podklad svojho rozhodnutia zjavne neobjektívne výpovede žalobkyne a svedkov Q. D. Y., to všetko v rámci hodnotenia dôkazov pri presvedčivom odôvodnení súdneho rozhodnutia. 8. Súd ďalej konštatuje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania nevyplývajú, keď vo svojom rozhodnutí uvádza, že z dokazovania je zrejmé, že po vykonaní inventúry v predajni, v ktorej žalobkyňa pracovala, mali ona a jej spolupracovníčky za to, že aj naďalej ostanú napriek zisteným nedostatkom v predajni v pracovnom pomere s ním, zatiaľ čo v ďalšej vete konštatuje, že uvedené by malo byť zrejmé nie len z ich výpovedí a napísaných čestných prehlásení, ale aj z výpovede D.. Q., pričom v časti odôvodnenia rozhodnutia „vzťahujúcom“ sa k sumarizácii výpovede práve tento svedka nič také neuvádza a pri posúdení obsahu výpovede tohto svedka priamo zo zápisnice nemožno uvedený záver vyvodit'. Údajný prísľub ďalšieho zamestnávania uňho v skutočnosti vyplýva iba z tvrdení žalobkyne a jej kolegyň, čo je podľa neho nepostačujúce. 9. Súd mal mať taktiež za preukázané, že pred podpísaním Nz bolo žalobkyňa a ostatným jej spolupracovníčkam prevádzky povedané, že buď z ich strany budú podpísané Nz alebo bude z jeho strany podané tr. oznámenie a že okolnosť, že jej bolo povedané, že v prípade nepodpísania Nz bude podané tr. oznámenie, bolo objektívne spôsobilé vyvolať u nej obavu (strach). Z rozhodnutia súdu však ďalej nevyplýva, na základe čoho dospel k zisteniu, že jej bolo povedané, že sa na ňu podá tr. oznámenie a kto z prítomných osôb mal jej oznámiť túto skutočnosť. Pohrozenie tr. oznámením z jeho strany (resp. jeho svedkov, ktorí boli prítomní aj na pracovnom stretnutí v októbri 2009) totiž opätovne vyplýva iba z jej tvrdení a jej kolegyň. Súd tak stavia na roveň preukázanej skutočnosti jej tvrdenia (a ostatných zamestnankýň) o tom, že podpísanie Nz malo byť vynucované podaním tr. oznámenia či „basou“ (úvodzovky žalovaný). Ak práve preto súd založil svoje skutkové zistenie na nepreukázanom jej tvrdení bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s opačnými poznatkami vyplývajúcimi z výpovedí ostatných osobne prítomných svedkov (R., Q., V.), ako aj so skutočnosťou, že na priebeh uskutočňovania napádaných právnych úkonov dohliadal notár, je rozsudok poznačený vadou arbitrárnosti, nesprávneho skutkového zistenia a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia. 10. Jeho presvedčenie, že z jej strany ide o účelové prekrúcanie okolností v tomto konaní potvrdzuje aj jej výpoveď a jej kolegyň v konaní 13C 14/2010 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom OS Prešov, zachytené v zápisniciach o pojednávaní z 22.9.2010 a 5.5.2010 (ktoré aj z časového hľadiska pri porovnaní odstupe času od spísania Nz môžu - podľa neho - predstavovať hodnovernejší popis rozhodných okolností). Neznamená to však, že by týmto potvrdzoval pravdivosť ich vtedajších tvrdení, poukazuje však na to, že žalobkyňa a jej kolegyne sa snažili už v tom čase „prifarbit'“ (úvodzovky žalovaný) veci vo svoj prospech. Má tiež za to, že žalobkyňa v konaní uvádza so skutočnosťou rozporné tvrdenia, ak tvrdí, že Nz jej nebola vysvetlená či daná na prečítanie. 11. Rovnako namietat' aj správnosť záveru súdu o absencii slobodného prejavu vôle žalobkyne v dôsledku bezprávnej vyhrážky. Uvedené namietat' aj počas súdneho konania, kedy poukázal to, že samotné jej tvrdenie, že bola v zlom psychickom rozpoložení, nemá žiadny vplyv na platnosť ňou urobeného právneho úkonu a tento stav nebol spôsobilý na vyvolanie jej nespôsobilosti na tento úkon (§ 38 O. z. v znení neskorších

predpisov), ako ani na ovplyvnenie danosti, slobody a vážnosti vôle v zmysle § 37 ods.1 O. z. Prípadný stres u nej, by mohol mať nanajvýš význam z hľadiska § 49 O. z. ako tieseň, ak vôbec, pričom cituje z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) I.US 154/08 z 26.2.2009. Okrem stavu tiesne sa tiež vyžaduje, aby právny úkon bol urobený za nápadne nevýhodných podmienok. Cituje z odôvodnenia rozsudku NS ČR 28Cdo 2752/2004 z 31.8.2005. Zastáva tak názor, že v súdnom konaní nebolo preukázané splnenie kumulatívnej podmienky prípadnej tiesne, pretože pri uzatváraní právneho úkonu išlo o taký záväzok žalobkyne (náhrada škody), ktorý zodpovedal skutočnosti. 12. Súd vo svojom rozhodnutí síce zrekapituloval jeho uvedené tvrdenia, avšak bez náležitého vysporiadania sa s týmito tvrdeniami tento ako bezprávnu vyhrážku vyhodnocuje skutočnosť údajného, avšak dovolí si tvrdiť, ničím nepreukázaného tvrdenia o údajnom využití jemu právom priznaného prostriedku ochrany jeho práva a právom chráneného záujmu vo forme podnecovania orgánov činných v tr. konaní, v prípade ak žalobkyňa spolu s jej kolegyňami nepodpíšu Nz, ako skutočnosť objektívne spôsobilú vyvolať u nej obavu (strach). Ak mal súd za preukázané, že jej malo byť oznámené, že sa na ňu podá tr. oznámenie, mal tento aj uviesť na základe ktorých dôkazov tak ustálil, pri súčasnom označení osoby ktorá tak mala urobiť. Namiesto toho, však tento len uvádza holú konštatáciu o tom, že ...v konaní malo byť preukázané..., ktorá sama o sebe spôsobuje arbitrárnosť uvedeného súdneho rozhodnutia. Navyše, súd ani neuvádza, na základe akých skutočností dospel k zisteniu, že takéto (údajné) oznámenie možnosti podania tr. oznámenia malo byť použité k tomu, aby druhý účastník (teda žalobkyňa) bol pohnutý k nejakému úkonu. V súvislosti s uvedeným si dovoľuje poukázať na tú skutočnosť, že pohrozenie tr. stíhaním vyplýva iba z výpovede žalobkyne a jej kolegyň, zatiaľ čo opačné závery je možné vyvodiť z výpovedí ostatných svedkov (R., Q., V.) s čím sa súd vôbec nevysporiadal. 13. Súd vo svojom rozsudku uviedol, že notár mal povinnosť odoprieť vyhotoviť Nz a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Uvedené odvodzuje z toho, že pri výsluchu notára na všeobecné otázky, týkajúce sa spisovania Nz, keď mu bola položená otázka, že v prípade, ak by pri podpisovaní Nz bola taká atmosféra, keby osoba, ktorá ju má podpísať plakala, či by to bol dôvod, aby notár odmietol urobiť takúto Nz, notár uviedol, že by Nz nedal podpísať, avšak na druhej strane súd v súvislosti s Nz vo svojom rozsudku nereflektuje na fakt, že žalobkyňa odmieta zbaviť notára mlčanlivosti, čím v konečnom dôsledku zmarila vykonať pre toto konanie veľmi podstatné dokazovanie jeho výsluchom. Je zarážajúce, že v konaní napadla platnosť Nz, avšak odmietla zbaviť notára mlčanlivosti - teda tú osobu, ktorá napádanú Nz vyhotovila. Má totiž za to, že práve notár, ako osoba nestranné prítomná pri spisovaní predmetnej Nz, mohol poskytnúť relevantný skutkový základ o sporných skutočnostiach. Odmietnutie žalobkyne zbaviť notára mlčanlivosti bolo potom na mieste zo strany súdu hodnotiť v jej neprospech ako zmarenie dôkazu z dôvodu, že by zrejme nešlo o dôkaz v jej prospech. 14. Súd odôvodňuje svoj záver o konaní žalobkyne v tiesni pod dakom bezprávnej vyhrážky aj zo skutočnosti, že ona a jej kolegyne podali v tejto veci žaloby. Ide - podľa neho - o vážny argument, keďže k podávaniu súdnych žalôb dochádza aj, napr. z dôvodov, že sa žalobcovia chcú zbaviť svojej zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobili a preto rovnocenným argumentom k tomuto tvrdeniu súdu je aj to, že podala žalobu z dôvodu, že sa chcela vyhnúť náhrade škody, ktorú spôsobila svojmu zamestnávateľovi. 15. Ďalším dôvodom, ktorý mal - podľa súdu - spôsobiť neplatnosť napádaných právnych úkonov, malo byť konštatovanie, že žalobkyňa nemala byť pred podpísaním Nz oboznámená s dokladmi, na základe ktorých bola konkretizovaná výška a spôsob vzniku škody - v rozpore s tým, čo sa konštatuje v čl. I. ods.8 Nz - nakoľko žiaden z vypočutých svedkov nemal uviesť opak. V danej súvislosti súd opomína charakter Nz ako verejnej listiny, o ktorej platí prezumpcia správnosti (§ 205 C. s. p.). Ak sa súd „nevypriadal“ s touto povahou verejnej listiny a opomenul potrebnú mieru preukázania opaku - nie spochybnenia jej „pravdivosti“ (§ 205 C. s. p.), potom ide o vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nebolo preto na ňom, aby preukazoval pravdivosť tohto jej vyhlásenia. Navyše, konštatovanie súdu o nepreukázaní jej oboznámenia s dokladmi uvedenými v čl. I ods.8 nie je v súlade s vykonaným dokazovaním; s výškou škody na ceninách a hotovosti bola nepochybne oboznámená, čo potvrdila vlastným podpisom na Zázname z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 27.10.2009, ako aj na Zázname z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 19.10.2009. 16. Vzhľadom na uvedené, namieta, že je v rozpore s vykonaným dokazovaním, ak si súd bez ďalšieho osvojil jej vyjadrenie o tom, že jej neboli poskytnuté doklady, o ktorých je zmienka v Nz a na podklade tohto konštatuje, že konal v rozpore s dobrými mravmi. Je presvedčený, že takýto záver súdu je nezákonný a neudržateľný už len s poukazom na skutočnosť, že popis záväzku (čo do výšky a spôsobu vzniku) obsahoval samotný hmotnoprávny úkon zakladajúci jeho nárok na náhradu škody spísaný vo forme Nz - dohoda o náhrade škody. 17. Súd v rozsudku argumentuje v prospech žalobkyne aj výsledkom tr. konania, vedeného voči nej pre tr. čin sprenevery a uzatvára, že v konaní o určenie neplatnosti napádaných právnych úkonov nebolo preukázané, že škodu zavinila. Zastáva názor, že skutkovú podstatu tr. činu sprenevery nemožno stotožňovať s predpokladmi jej hmotnej zodpovednosti

a z týchto premís nemožno ani vyvodzovať nejaké spoločné závery. 18. Namieta, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak na daný prípad aplikoval výlučne ust. Z. p. o hmotnej zodpovednosti za škodu bez zohľadnenia okolností priznania sa zamestnanca - žalobkyne k zavinenému spôsobeniu škody, navyše vychádzajúc z nesprávnych skutkových premís, ak sa sama priznala k porušeniu pracovných povinností vo svojom čestnom prehlásení z 20.10.2009, svoje úmyselné spôsobenie mu škody deklarovala Nz, ktorej pravdivosť nevyvrátila, pričom absentuje akákoľvek skutočnosť, na základe ktorej súd vyvodil záver o neexistencii dlhu v čase jeho uznania. Súd navyše týmto záverom nesporne prejedukuje iné rozhodnutie o určení existencie dlhu, resp. o plnení, o ktorom však sám pre nedostatok naliehavého právneho záujmu vecne nerozhoduje. Súd tak nesprávne argumentuje výsledkom tr. konania, ktoré naozaj skončilo jej oslobodením z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná - § 285 písm. a) Tr. por., ak na tomto podklade dôvodí, že nebolo preukázané jej zavinenie. Záver o nepreukázaní, že sa skutok stal, pre ktorý bola stíhaná je v tr. konaní prijímaný na základe odlišných zásad zisťovania skutkového stavu a potrebnej miery pravdepodobnosti (zisťovanie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, in dubio „pre“ reo, bevond reasonable doubt. atď.), ktoré je potrebné odlišiť od miery pravdepodobnosti potrebnej pre rozhodovanie o civilných nárokoch (o určení neplatnosti právnych úkonov alebo o náhradu škody), v ktorých je posudzovanie miery pravdepodobnosti preukazovanej skutočnosti odlišné, keďže je postačujúce hodnotiť unesenie dôkazného bremena podľa väčšej miery pravdepodobnosti, t. j. podľa zásad uznávaných v logike pravdepodobnosti. Súd tak pri rozhodovaní vzal do úvahy výsledok tr. konania vedeného voči nej, na podklade ktorého dovodil, že nebolo preukázané jej zavinené konanie, ktorým bola mu spôsobená škoda - teda porušenie jej pracovnej povinnosti, hoci s predpokladmi vzniku jej hmotnej zodpovednosti nesúvisia. 19. Súd sa v rozhodnutí aj napriek § 194 C. s. p. nevysporiadal s výsledkom tr. oznámenia žalobkyne pre podozrenie zo spáchania tr. činu vydierania a nátlaku, ktoré bolo odmietnuté v zmysle § 197 ods.1 písm. d) Tr. por. Namieta nezákonnosť postupu súdu, pokiaľ si tento bez opory v zák. selektívne vybral pre svoju rozhodovaciu činnosť popísané tr. rozhodnutie, avšak odmietol tr. rozhodnutie, ohľadne tr. oznámenia žalobkyne podľa predchádzajúcej vety. Zastáva názor, že súd mal prihliadnuť na právoplatné uznesenie o odmietnutí jej tr. oznámenia ohľadne vydierania a nátlaku, vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia a pri rozhodovaní vo veci samej z neho vychádzať, keďže sa to týkalo práve údajnej jej neslobody pri uzatváraní právnych úkonov, ktorých určení neplatnosti tvorilo predmet konania pred súdom. 20. Súd vo svojom rozsudku konštatoval, že v čase uznania dlhu žalobkyňou, dlh vo výške uvedenej v Nz vo vzťahu k nej neexistoval a aj z toho dôvodu bolo vyhovené jej žalobe, pokiaľ sa týka určenia neplatnosti právnych úkonov. Výška škody, ktorú mala uznať, totiž nezodpovedala výške škody, ktorá bola preukázaná ZP v tr. konaní. K tomuto skonštatovaniu súdu uvádza, že samotné preukázanie škody nižšieho rozsahu ešte nemá za následok neplatnosť právneho úkonu (uznania záväzku) ako takého. Opačný záver by bol v rozpore s hmotným právom a bol by popretím princípu právnej istoty a funkcie inštitútu zabezpečovania záväzku a viedol by k nezákonnému hodnoteniu právnych úkonov uznávajúcich záväzok ako neplatných len pre nepresne určenú výšku záväzku. Navyše rozdiel vo výške škody zistenej ZP č.1/2010 vo výške 32 251,66 € je zanedbateľný oproti škode uvedenej v Nz vo výške 32 355,88 €, čiže rozdiel je 104,22 €. Súčasne namieta, že vo vzťahu k preukázaniu výšky spôsobenej škody nebolo pred súdom vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu a teda závery súdu sú jednoznačne arbitrárne. 21. Namieta, že súd nad rámec vykonaného dokazovania a v rozpore s jeho výsledkami si osvojuje tvrdenie žalobkyne, ktorá tak v žalobe samotnej, ako aj počas celého súdneho konania, obsah svedeckých výpovedí nevynímajúc, uvádza ako jediný dôvod, ktorým malo byť preukázané údajné splnenie procesnej podmienky - existencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o náhrade škody, zhoršenie jej postavenia vo vzťahu k nemu (v texte ďalej aj zamestnávateľ; poznámka žalovaného), v súvislosti s ktorým právne uzatvára, že v prípade, až by si uplatnil svoj nárok na náhradu škody vo forme schodku na vecne a miestne príslušnom súde, bolo by jej právo oslabené, resp. jej právne postavenie ohrozené a to tak, že by v rámci svojej procesnej obrany nemohla uplatňovať právne prostriedky, ktoré tejto zák. priznáva, pričom tieto bližšie nikdy a nikde nešpecifikuje. Žalobkyňa jedine uvádza, a to navyše iba v žalobe a súd bez bližšieho právneho odôvodnenia uzatvára, že, by v prípade ním iniciovaného súdneho konania, predmetom ktorého by bol jeho nárok na náhradu škody vo forme schodku, nemusel vo vzťahu k žalovanej - zamestnancovi preukazovať zavinenie. 22. Vo vzťahu k tomuto namieta, že až by ako zamestnávateľ pristúpil k súdnemu uplatneniu si svojho nároku na náhradu škody, v zmysle príslušných ust. Z. p., zavinenie žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca by nikdy nemusel preukazovať. Uvedené je možné ustáliť z obsahu inštitútu hmotnej zodpovednosti, pri ktorej sa zo zák. zavinenie hmotne zodpovedného zamestnanca predpokladá a teda aj bez dohody o náhrade škody, by bolo dôkazné bremeno, spočívajúce v uvádzaní a preukazovaní takých skutočností, ktoré by boli spôsobilé

na vyvinenie sa zamestnanca, práve a jedine na strane zamestnanca. On, v prípade ním iniciovaného súdneho konania, by bez ďalšieho a teda aj napriek uzatvorenej „dohody“ o náhrade škody musel preukazovať i) vznik pracovného pomeru, ii) platné uzatvorenie dohody o hmotnej zodpovednosti, iii) vznik škody vo forme schodku a iv) požadovať náhradu v „zákonnom“ prípustnej výške. Tvrdenie o tom, že podpísaním dohody o náhrade škody sa malo zhoršiť postavenie žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca tým, že on ako zamestnávateľ by nemusel v prípade ňou iniciovaného súdneho konania preukazovať zavinenie zamestnanca, ktoré sa zo zák. predpokladá, tak nenachádza oporu ani v zák. a ani vo vykonanom dokazovaní a teda toto je možné považovať za nedôvodné, arbitrárne a nezákonné. 23. Odhliadnuc od uvedeného si dovoľuje namietať závery súdu o údajnom preukázaní existencie naliehavého právneho záujmu aj z dôvodu, že žalobkyňa tak v žalobe ako aj počas svojej účastníckej výpovede jedine za účelom preukázania naliehavého právneho záujmu uvádza vytvorenie okolností tiesne, ktoré mali spočívať v bezprávnych vyhrážkach adresovaných jej, či jej kolegyniam, pod ťarchou ktorých táto dohodu o náhrade škody podpísala. Je presvedčený, že ani uvedené skutočnosti, ktoré sa - podľa jeho názoru - nepodarilo v súdnom konaní preukázať, nemožno klasifikovať ako preukázanie jej naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody za neplatnú, keďže v prípade, ak by si on uplatnil svoj nárok na súde a v rámci preukazovania dôvodnosti základu a výšky ním uplatneného nároku na náhradu škody, by doložil aj dohodu o spôsobe náhrad škody, súd by musel ako dôsledok, príp. zamestnancom vznesenej námietky o tom, že tento dohodu podpísal v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, posúdiť ako prejudiciálnu právnu otázku v už prebiehajúcom súdnom konaní a najmä bez nutnosti a v rozpore so zásadou hospodárnosti iniciovania ďalšieho súdneho konania. 24. Namieta, že preukázaniu existencie naliehavého právneho záujmu zo strany žalobkyne bráni aj to, že až by aj bola táto teoreticky od chvíle, čo táto podpísala dohodu o náhrade škody toho mienenia, že to urobila v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, tejto by v súvislosti s uvedeným svedčalo len zákonné právo na odstúpenie od zmluvy v zmysle § 49 O. z. (jeho znenie cituje). Žalobkyňa však ani počas 2 mesiacov od podpísania dohody o náhrade škody až do podania žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov, od tejto neodstúpila a neurobila tak ani doposiaľ a teda počas 8 rokov, čo trvá súdny spor. Aj z uvedeného dôvodu nemohla preukázať naliehavý právny záujem na svojej určovacej žalobe, keďže nevyužila svoje jediné zákonné právo, ktoré jej eventuálne pri uzavretí právneho úkonu za podmienok špecifikovaných v § 49 O. z. zák. priznáva. 25. Záverom tejto časti svojho riadneho opravného prostriedku, si dovoľuje uviesť, že v rámci celého súdneho konania nebola preukázaná existencia naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody za neplatnú, z dôvodu, že i) on by si svoj nárok musel uplatniť podaním žaloby na súde, ii) dôvodnosť základu ako aj výšku jeho súdne uplatneného nároku by tento musel preukazovať, iii) žalobkyňa by platnosť tejto dohody mohla namietať z rovnakého dôvodu a teda údajnej tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, iv) platnosť dohody o náhrade škody by tak súd posudzoval ako prejudiciálnu otázku v rámci toho istého súdneho konania, pričom žalobkyňi postačovali vykonať na zvrátenie údajného ohrozenia jej práva, resp. neistoty jej právneho postavenia, aby táto využila právo jej priznané v § 49 O. z. a odstúpiť od predmetnej dohody. 26. Aj záver súdu o údajnom preukázaní existencie naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k právnomu úkonu - uznania dlhu, si dovoľuje namietať a to z nasledujúcich dôvodov. Uznanie dlhu, ako ďalší právny úkon, ktorý bol vykonaný vo forme Nz a ktorého určenia neplatnosti sa žalobkyňa domáha, nepredstavuje právny úkon, ktorým bolo jej právo ohrozené alebo jej právne postavenie aspoň neisté. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon sám o sebe nemá za následok jeho zvýhodnenie, aby tento nemusel, v prípade ním iniciovaného súdneho konania v rámci preukazovania dôvodnosti základu a výšky svojho nároku, bez ďalšieho len predložil uznanie dlhu zamestnancom a súd by mal tak za preukázanú dôvodnosť celého ním uplatneného nároku na náhradu škody. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že aj v prípade, ak zamestnanec dlh vo forme schodku voči zamestnávateľovi uznal, neznamená to zánik povinnosti zamestnávateľa ako žalobcu preukázať, že dlh vo výške ako ho zamestnanec uznal v čase uznania dlhu aj existoval. Uvedenému záveru svedčí aj koncepcia uznania dlhu, ktorý zakladá „len“ (úvodzovky žalovaný) vyvrátiťelnú právnu domnienku, že uznaný dlh v čase uznania trval. 27. Z uvedeného vyplýva, že ani uznaním dlhu nedošlo k zbaveniu sa žalobkyne práva namietať výšku uznaného dlhu a túto v prípadnom ním iniciovanom súdnom konaní sporovať. Uvedený jednostranný právny úkon nebol spôsobilý na zbavenie jeho povinnosti ako prípadného žalobcu, aby tento preukázal, že dlh v čase jeho uznania trval. Uznanie dlhu tak v konečnom dôsledku nemalo za následok prenesenie dôkazného bremena na žalobkyňu, aby sa táto v prípadnom súdnom konaní iniciovanom ním musela vyvíňovať, keďže táto povinnosť bola na ňu prenesená už podpisom dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti pri vzniku pracovného pomeru, lebo práve tento dvojstranný právny úkon spôsobil to, že v prípade vzniku schodku sa zavinenie zamestnanca predpokladá, a práve v dôsledku tohto právneho úkonu, a nie uznania dlhu, bolo dôkazné bremeno tvrdenia skutočností spôsobilých na

exkulpáciu prenesenú na ňu ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca. Namíeta, že súd sa s predmetnými zo zák. vyplývajúcimi právnymi následkami pri svojom rozhodovaní a jeho odôvodňovaní nijako nevyporiadal. 28. Okrem doposiaľ ním namietaných záverov súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti oboch popísaných právnych úkonoch zo strany žalobkyne, namíeta správnosť záverov súdu aj vo vzťahu k súhlasu s vykonateľnosťou Nz. Zastáva názor, že ani súhlas s vykonateľnosťou Nz nebol spôsobilý na ohrozenie jej práva ako ani na zneistenie jej právneho postavenia a teda ani vo vzťahu k tomuto právnemu úkonu nebol z jej strany daný a ani následne v súdnom konaní preukázaný naliehavý právny záujem. Táto totiž stále mala a má možnosť sa aj v rámci exekučného konania brániť návrhom na zastavenie exekúcie z dôvodu „uvedenom“ v § 57 ods.1 písm. g) zák.č.233/95 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ktorého znenie cituje. 30. Vyhlásenie o vykonateľnosti Nz nezaručuje samo o sebe jej absolútnu spôsobilosť byť titulom a teda aj táto musí spĺňať zák. predpokladané tak formálne, ako aj obsahové náležitosti a musí byť vykonaná spôsobom uvedeným v zák., teda slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne. Cituje z odôvodnenia uznesenia ÚS SR IV.US 183/2011-16 z 12.5.2011. 30. Vzhľadom na uvedené si dovoľuje uviesť, že ani udelením súhlasu s vykonateľnosťou Nz žalobkyňa nikdy nestratila právo brániť sa, resp. jej neboli upreté žiadne prostriedky procesnej obrany v exekučnom konaní a vo vzťahu k nej nedošlo ani k zneisteniu jej právneho postavenia. Táto stále mala možnosť sa brániť a to popísaným spôsobom, a teda táto mohla aj v priebehu exekučného konania namietat' spôsobilosť Nz byť zákonným titulom a to práve z dôvodu, že ho mala údajne vykonať v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Uvedenému svedčí aj zákonná povinnosť exekučného súdu, aby tento počas celého exekučného konania ex offo skúmal splnenie všetkých predpokladov na vedenie exekúcie. 31. Súčasne si dovoľuje namietat', že právna konštrukcia vzniku a existencie práva odstúpiť od zmluvy, dohody, právneho úkonu uzatvorených v tiesni a súčasne za nápadne nevýhodných podmienok znemožňuje tomu aby takto uzatvorený právny úkon súčasne trpel absolútnou neplatnosťou, ktorej sú v občianskom práve priznané právne účinky ex tunc. A teda len od platného právneho úkonu je možné za využitia práva daného subjektu práva v § 49 O. z. odstúpiť. Argumentum a contrario pokiaľ by právny úkon trpel pre jeho uzatvorenie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok absolútnou neplatnosťou nebolo by právne možné podľa § 49 O. z. od takéhoto od počiatku neexistujúceho právneho úkonu, ktorý „ako keby“ nikdy nebol uzatvorený, platne odstúpiť. Aj z uvedeného namíeta závery prijaté súdom v jeho týmto odvolaní napadnutom rozsudku. 32. Dôkazné bremeno o tom, že žalobkyňa ako spoločne hmotne zodpovedný zamestnanec, nenesie či už vôbec alebo aspoň čiastočne hmotnoprávnu zodpovednosť za schodok bolo na túto prenesené na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Ani v dôsledku jedného z popísaných právnych úkonov - dohody o náhrade škody ako ani uznaním dlhu, nedošlo k jeho zbaveniu povinnosti riadneho preukázania dôvodnosti základu ako aj výšky ním príp. súdne uplatneného nároku na náhradu škody a ani v dôsledku jediného z popísaných právnych úkonov nedošlo k preukázaniu toho že dlh - povinnosť na náhradu škody neexistuje, resp. nevznikol, to všetko hoc sa tohto určenia domáhala na súde podanou žalobou. 34. Namíeta, že súd i napriek jeho záverečnému prednesu v ktorom, o. i., tieto skutočnosti namietal, tieto v odôvodnení rozsudku nevyhodnotil, pričom - podľa neho - na preukázanie, či nepreukázanie naliehavosti právneho záujmu na určovacej žalobe žalobkyňou je tento povinný prihliadať ex offo a to najneskôr pri rozhodovaní o predmete sporu. 33. Na dôvažok, si dovoľuj poukázať aj na tú skutočnosť, že vo vzťahu k dohode o náhrade škody a uznaní dlhu okrem všeobecnej konštatácie žalobkyne touto uvedenou v žalobe o tom, že...Žalovaný týmto (zabezpečením vypracovania dohody o náhrade škody, uznania dlhu a vyhlásenia o vykonateľnosti Nz) obral žalovanú o možnosť obrany, zvýhodnil seba, lebo sa zbavil zodpovednosti riadneho preukázania výšky škody, táto žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na určení tak dohody o náhrade škody ako aj uznaní dlhu za neplatné právne úkony, nakoľko ani „jednej“ z týchto právnych úkonov nebol spôsobilý tak na ohrozenie jej práva na obranu v prípadnom ním iniciovanom súdnom konaní ako ani na urobenie jej právneho postavenia neistým. On by aj napriek dohode o náhrade škody a uznaní dlhu si musel i) uplatniť svoj nárok na súde, preukázať zákonné predpoklady o jeho vzniku a to ii) platné uzatvorenie pracovného pomeru, iii) dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti ako aj iv) vznik škody vo forme schodku. Zavinenie na strane žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca by sa aj bez existencie dohody o náhrade škody a uznaní dlhu zo zák. predpokladalo a táto by bez tak musela uvádzať skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé na aspoň čiastočnú exkulpáciu za uvedený schodok. 34. Žalobkyňou v žalobe len opísaná a súdom si osvojená, avšak dovoľí si tvrdiť počas celého konania nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody ako aj uznaní dlhu za neplatné právne úkony, ktorý mal spočívať v tom, že oboma týmito právnymi úkonmi mal ju obrat' o možnosť obrany a seba zvýhodniť spôsobom takým, že nemusel preukazovať výšku škody, je okrem doposiaľ uvedených skutočností nedôvodná aj z dôvodu, že ako bolo v tr. konaní

vedenom na OS Spišská Nová Ves pod sp. zn. 55T/121/2010 znaleckým dokazovaním preukázané a súdom v odôvodnení potvrdené, schodok vo výške ako je tento uvedený v Nz skutočne aj vznikol, hoc o 104,22 € nižší, ako bolo ním vyčíslený. Zastáva názor, že tento numerický rozdiel nerobí ani jeden z opísaných právnych úkonov neplatnými. 35. V prípade, až by sa odvolací súd stotožnil s jeho argumentáciou o absencii naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k dohode o náhrade škody a uznaní dlhu, avšak mal by za to, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem vo vzťahu k súhlasu s vykonateľnosťou Nz, dovoľuje si uviesť, že nepreukázala, aby pri udelení súhlasu s vykonateľnosťou Nz táto nekonala „slobode“ a vážne. Totiž uvádza, ako dôvod svojho konania jeho nátlak, ktorý bol skutkovo vymedzený tak, že jeho zamestnanec oznámil jej, že od tejto bude vymáhať vzniknutý schodok, a že žiadal, od nej okamžitý podpis, bez možnosti radenia sa s ostatnými sa tam nachádzajúcimi jej kolegyňami. Zastáva názor, že nátlak, aby bol tento spôsobilý privodiť neplatnosť právneho úkonu je potrebné, aby bol nedovolený, spočívajúci vo fyzickom donútení alebo aspoň bezprávnej vyhrážke. Ani jedno z uvedených kritérií, však počas konania nebolo preukázané. Výskyt emócií v prejave slz, bolo možné dôvodne predpokladať, keďže tak ona ako aj jej kolegyne mali vedomosť, že svojím konaním spôsobujú mu škodu, že tak konajú v rozpore s pracovnou zmluvou, jeho internými pokynmi ako aj v rozpore so Z. p., pričom tieto na jednu stranu, hoc nechceli svojím konaním spôsobiť mu ako svojmu zamestnávateľovi škodu, na druhú stranu však museli a mali vedomosť, minimálne boli uzrozumené s tým, že v dôsledku takéhoto ich konania môže, resp. dochádza k poškodzovaniu jeho majetku, alternatívne sa tieto bez objektívnych dôvodov spoliehali, že ich konaním k vzniku škody nedôjde, hoc vedeli, že týmto svojím konaním porušujú, tak pracovnú zmluvu, jeho interné pokyny a nariadenia ako zamestnávateľa ako aj ust. Z. p. vzťahujúce sa k povinnostiam zamestnanca. 36. Za nátlak nie je - podľa neho - možné považovať ani jeho rozhodnutie a oznámenie o tom, že bude od žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca vymáhať schodok a ostatnú vzniknutú škodu, či už využitím prostriedkov tr. práva alebo civilného práva procesného. Uvedené je totiž jeho právom ako zamestnávateľa tomuto priznaným v Z. p. a súvisiacich právnych predpisoch. Toto svoje právo, však nemôže realizovať svojpomocne, ale len spôsobom ustanoveným zák. a to podaním žaloby na súd, ktorý o jeho nároku rozhodne. A teda oznámenie o tom, že od žalobkyne bude vymáhať škodu, nemožno považovať za bezprávnu vyhrážku. 37. Dovoľí si tvrdiť, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa vedela, že i) svoj doklad totožnosti - občiansky preukaz, ktorá táto nie je nikdy nikomu povinná vydať, mimo zák. stanovených prípadov - na výzvu príslušníka PZ SR, na výzvu súdu, „ect.“, vydáva notárovi, ii) ho vydáva za účelom vyhotovenia Nz, iii) s jej obsahom ako aj s výškou škody táto bola oboznámená a iv) bola oboznámená aj s následkami v prípade dobrovoľného neplnenia. Rovnako bolo preukázané, že on nad mieru svojej povinnosti informoval, resp. oznámil jej, že v prípade, až nedôjde k dohode, si bude chrániť svoj právom chránený záujem všetkými do úvahy prichádzajúcimi zákonnými inštitútmi - podaním žaloby, vedením exekučného konania, podnecovaním orgánov činných v tr. konaní, aby preverili, či jej konaním nedošlo k naplneniu niektorej zo skutkových podstát tr. činov, ako aj s následkom, ktorý by v prípade preukázania nastal - uloženie trestu, čo nemožno v spojení s uvedeným považovať za bezprávnu vyhrážku alebo okolnosti vyvolávajúce tieseň. 38. Žiadne zo žalobkyňou či už v žalobe alebo počas pojednávania „opísanom“ jeho konaní nemožno považovať za nátlak, či konanie spôsobilé vytvoriť tieseň. Dodatočná vnútorná jej nespokojnosť s ňou vykonanými právnymi úkonmi (podpis dohody, uznania dlhu etc.) nespôsobuje neplatnosť ňou vykonaných právnych „úkonoch“. A to pokiaľ ich vykonáva u prítomného notára, ktorý za svoje konanie nikdy nebol nijako disciplinárne, alebo inak postihnutý, teda notára ktorý pri spisovaní právnych úkonov, ktoré súd neprávoplatne určil za absolútne neplatné neporušil žiadnu svoju zákonnú alebo stavovskú povinnosť, pričom bol prítomný od počiatku až do konca vyhotovovania uvedených úkonov. 39. Cituje právnu vetu judikátu „uvedenom“ pod označením ZSP 78/2006. 40. Súčasne namieta, že žalobkyňa nemala a ani nemá a z uvedeného dôvodu ani nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov špecifikovaných v 1. rozsudochom výroku napadnutého rozsudku súdu. Uvedené namieta poukazujúc nato, že „žalovaná“ neprávoplatným určením neplatnosti právnych úkonov nedosiahla odstránenie svojej údajnej právnej neistoty a ani právnej neistoty v právnych vzťahoch medzi ňou ako bývalým zamestnancom a ním ako jej bývalým zamestnávateľom. Všetku túto vzájomnú „neistotu“ by bolo možné zrejme definitívne odstrániť len rozhodnutím súdu o existencii alebo neexistencii jej hmotnoprávnej povinnosti na náhradu škody, teda vyhovením alebo nevyhovením v poradí 2. Petitu jej žaloby. Lebo práve len určenie existencie, či neexistencie jej hmotnoprávnej povinnosti zaplatiť mu dlh 6 493,86 € je to jediné na čom môže a mohla mať záujem. Namieta, že práve len 2. petitom svojej žaloby nielenže založila prekážku litispendencie voči prípadnému súdному uplatneniu nároku bývalého zamestnávateľa voči nej ako bývalej zamestnankyni, ale súčasne zabránila, zmarila sebe akúkoľvek možnosť preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov vymedzených v 1. rozsudochom výroku napadnutého

rozsudku. Uvedené namieta aj s poukazom nato, že domáhania sa určenia neplatnosti jednotlivých právnych úkonov (dohoda o náhrade škody, uznania dlhu etc.) vytvárali len podmienky pre prípadné budúce súdne konanie o povinnosti zaplatiť dlh 6 493,86 €, na čom nemohla mať naliehavý právny záujem, keďže ho sama nemohla ako žalujúca strana iniciovať. Naproti tomu však rozsudový výrok o tom, či jej dlh na zaplatenie 6 493,86 € voči nemu neexistuje, resp., nevznikol by s konečnou platnosťou viedol k zamedzeniu ďalšieho množenia súdnych konaní týkajúcich sa pracovnoprávných nárokov sporových strán. Vzhľadom však nato, že, hoc zaťažená dôkazným bremenom, toto neuniesla a nevyprodukovala dôkazy preto, aby mohla byť úspešná vo výroku o tom, že jej dlh 6 493,86 € voči nemu neexistuje, nemohla byť pre nepreukázanie naliehavosti právneho záujmu úspešná ani v prípade 1. rozsudového výroku rozsudku, na určenie ktorého nikdy nemala a nemohla mať naliehavý právny záujem. 41. S poukazom na uvedený judikát a skutočnosť, že súd vo svojom II. rozsudovom výroku rozhodol tak, že žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že dlh neexistuje, resp. že nemá povinnosť na zaplatenie sumy rovnajúcej sa výške ňou uznanej škody zamietla z dôvodu, že vo vzťahu k určeniu neexistencie dlhu nepreukázala naliehavý právny záujem, a keďže ho žiadna zo sporových strán nenapadla riadnym opravným prostriedkom v dôsledku čoho je tento toho času právoplatný, si dovoľí tvrdiť, že i) rozsudok nepredstavuje „konečné riešenie“ (úvodzovky žalovaný) neistoty právneho postavenia žalobkyne vo vzťahu k nemu, ii) má povahu rozhodnutia o predbežnej otázke, iii) je vzhľadom na právoplatnosť II. výroku meritórneho rozhodnutia potrebné zmeniť aj jeho I. výrok a to tak, že druhostupňový súd zamietne žalobu aj v časti vzťahujúcej sa k určeniu neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz a iv) je potrebné zmeniť aj ostatné na tieto 2 výroky, vzťahujúce sa k výrokovi súdu. Vo vzťahu k výroku IV. napadnutého rozsudku namieta, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov štátu mal súd postupovať rovnako ako v prípade III. výroku rozsudku z dôvodu, že ako žalobkyňa, tak aj on boli v súdnom konaní úspešní v rovnakom pomere pri rozsudových výrokoch I. a II. a z uvedeného dôvodu niet dôvodu zaviazat' iba jeho na náhradu trov štátu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem rozhodnúť tak, že sa zrušuje rozsudok a vec sa vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a o trovách bude rozhodnuté v meritórnom rozhodnutí, alternatívne sa m e n í I. výrok rozsudku tak že sa žaloba v časti určenia neplatnosti dohody o náhrade škody a uznania dlhu uzavretých žalobkyňou a ním 29.10.2009 a súhlase s vykonateľnosťou Nz zamietla, m e n í sa III. výrok rozsudku tak, že má právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, m e n í sa IV. výrok rozsudku tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť trovy štátu vo výške 100 %.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla (I. Rozhodnutie súdu) ako súd rozhodol napadnutým rozsudkom, čo vo svojom rozhodnutí uviedol [čo považoval (mal) za preukázané, čo v odôvodnení rozsudku konštatuje], ďalej (II. Odvolanie žalovaného) z akých odvolacích dôvodov podal žalovaný odvolanie, na čo v prvom rade poukazuje, s čím sa nestotožňuje, na čo poukazuje a čo namieta a pokračuje (III. Vyjadrenie k podanému odvolaniu): Stotožňuje sa s rozhodnutím súdu, ako aj s odôvodnením tohto rozhodnutia pokiaľ ide o výrok, ktorým rozhodol, že právne úkony sú neplatné. V podanom odvolaní žalovaný poukazuje v podstate opätovne na tie isté skutočnosti ako uvádzal pred prvoinštančným orgánom, s ktorými sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia aj vysporiadal. Aj napriek jeho opakovaným tvrdeniam o nepreukázaní naliehavosti právneho záujmu, má za to, že osvedčila naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti právnych úkonov obsiahnutých v Nz. Z jej strany išlo o jediný spôsob obrany na základe, ktorého sa môže domáhať ochrany svojich práv v zmysle ust. Z. p. a aj toto už je dôvodom, ktorý osvedčuje naliehavosť právneho záujmu. Podpísaním Nz bola „obraná“ o možnosť sa brániť v riadnom súdnom konaní aj pokiaľ ide o otázku zavinenia, otázku výšky škody, preukázanie jej výšky, keďže nemala možnosť sa ani oboznámiť z čoho má škoda vyčíslená v Nz pozostávať. Konaním žalovaného bola znevýhodnená vo vzťahu k nemu. V Nz deklaroval skutočnosti, ktoré nekorešpondovali so skutočnosťou čo sa týka či už zavinenia, jeho spôsobu, spôsobu vzniku škody, výšku škody, skutočnosť, že sa mali jednotlivé predavačky možnosť oboznámiť s dokumentmi, ktoré mali byť im údajne dané k nahliadnutiu, čo nie je pravda. Určením neplatnosti týchto právnych úkonov by sa vytvoril priestor pre zachovanie právnej istoty, odstránil by sa protiprávny stav, ktorý podpísaním právnych úkonov vo forme Nz nastal a taktiež vzhľadom k tomu, že boli začaté exekučné konania by nebol ohrozený jej majetok bez možnosti sa brániť v zmysle príslušných právnych predpisov. Má za to, že existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určenie je daná aj tým, keď určenie neplatnosti právneho úkonu, o ktoré v konaní ide, priaznivo ovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému, najmä v založení možnosti uplatnenia voči nemu všetkých prostriedkov obrany. Opätovne tak ako namietať jej svedkov pred súdom tak aj vo svojom odvolaní poukazuje na ich údajnú zaujatosť a to len z dôvodu, že sa viedli, alebo vedú obdobné konania na OS v Spišskej Novej Vsi. Cituje znenie § 187 ods.1 a časť ods.2 CSP. Má za to, že v konaní uniesla dôkazné bremeno, pričom navrhovala na preukázanie okolností podpísania Nz vypočít' aj bývalé kolegyne a to Q.. Q.Ú. D. Q.. Y., ktoré boli prítomné, a ktoré

ako „priamy“ svedkovia jasne vypovedali k okolnostiam podpísania Nz. Skutočnosť, že na OS prebiehajú tieto obdobné konania nie je možné hodnotiť ich výpovede ako zaujaté a nedôveryhodné. V odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že súd bral do úvahy jednak to, že navrhované svedkyne ako aj ona podali na OS v Spišskej Novej Vsi obdobné žaloby, ale aj, že na stretnutí boli okrem nich aj osoby s pracovnými, resp. podnikateľskými väzbami na žalovaného vrátane notára, ktorý vyhotovil Nz. Rovnakým spôsobom by bolo možné mať výhrady k svedkom žalovaného, ktorí sú alebo boli pracovne alebo obchodne „spätý“ s ním. Hodnovernosť výpovede jej svedkov je v podstate preukázaná aj výpoveďami niektorých svedkov žalovaného vrátane notára. Súd jasne v odôvodnení rozsudku poukázal na jednotlivé skutočnosti, ktoré považoval za preukázané, jasne a výstižne uviedol, z čoho vychádzal, akými úvahami sa riadil, pričom na margo výhrad žalovaného, súd nie je povinný sa vysporiadať s každou „vetou“ (úvodzovky žalobkyňa), ktorá v konaní odznie. Súdna prax sa s podobnými námietkami už vysporiadala. Chce v prvom rade poukázať na to, že žalovaný v celom svojom odvolaní vytrháva buď jednotlivé vety z kontextu alebo aj jednotlivé skutočnosti, ktoré vyšli v dokazovaní najavo, odvolanie je plné hypotetických otázok a rôznych dohadov. Je toho názoru, že všetky dôkazy, ktoré boli vykonané a všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo je potrebné vykladať nielen jednotlivo, ale aj spoločne a teda v súvislostiach. Uvedené vyplýva, napr. z tvrdení žalovaného v tom, že podľa neho súd ustálil skutkové zistenia na podklade jej nevedomosti o účele stretnutia v Prešove a na skutočnosti, že v ten istý deň bol s ňou ukončený pracovný pomer dohodou ako aj následne hypotetická úvaha o finančnej závislosti, alebo nezávislosti na ňom. Súd nevychádzal pri svojom rozhodovaní iba z týchto 2 skutočností, ale posúdil postup žalovaného od vykonania veľkej inventúry, cez spôsob ich zavolania do Prešova, či vedeli o účele stretnutia, ako aj posúdil aj celý priebeh stretnutia v Prešove na základe jednotlivých výpovedí svedkov. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyšlo najavo, že po vykonaní veľkej inventúry pracovali predavačky v obchode ďalej vrátane nej okrem vedúcej predajne Q.. Q.. Už to, že pokračovali v práci naďalej bez akejkolvek kontroly zo strany iného manažmentu žalovaného, príp. nových predavačiek, čo ani nenamietal, preukazuje jej tvrdenie ako i svedkyňa, že im bol daný prísľub práce. V predajni pracovali naďalej po dobu asi 10 dní. Prísľub práce im bol daný aj zástupcami zamestnávateľa a to pri spisovaní čestných vyhlásení. Do „Prešove“ boli zavolané po určitej dobe cca asi 10 dní. Uvedenú skutočnosť ani žalovaný nenamietal, a preto ani uvedená skutočnosť nemôže byť považovaná za spornú. Je potrebné si predstaviť celkovú situáciu, ktorá vznikla v Prešove, v priestoroch žalovaného. Ona ako jej kolegyne boli v jeden deň pozvané do Prešova za účelom podania vyjadrenia k podozreniam, ktoré mal žalovaný vo vzťahu k vedúcej, čo potvrdili aj jeho svedkovia, či už svedkyňa Q. alebo V.. Počas vykonávania inventúry bola jej a jej kolegyňam vyjadrená dôvera, ako aj im bol daný prísľub práce naďalej pracovať v obchode. Krátko na to boli zavolané do Prešova, kde im bolo oznámené, že končia s nimi pracovný pomer, a to formou dohody, o ktorú však ona a jej kolegyne nepožiadali. Už uvedená situácia bola pre nich stresujúca, po ktorej nasledovala ďalšia nepríjemná skutočnosť a to konfrontácia so skutočnosťou, že každá z nich má zaplatiť cca 6 000 € v zmysle Nz, a to napr. v jednom prípade aj Q.. Y., ktorá robila celý čas na 4 hodinový úväzok. V súvislosti s uvedeným poukazuje na to, že vedúca predajne vždy zaplatila na mankách viac ako polovicu a potom ďalšie čiastky boli už rozdelené v podstate rovnako okrem Q.. Y., ktorá robila na skrátenej 4 hodinový úväzok. Bolo preukázané, že dochádzalo k vzájomným slovným útokom, k vyhrážaniu sa zo strany žalovaného exekúciou, stratou majetku čo sa vystupňovalo vyhrážkami, že sa podá na nich tr. oznámenie, nepôjdu domov, idú rovno na políciu a rovno do basy, pričom predavačky plakali a to aj v prítomnosti notára, teda v čase, keď sa s nimi riešila Nz. Ona a jej kolegyne boli označované za zlodějky, za organizovanú skupinu. Zo strany žalovaného došlo jednoznačne k bezprávnym vyhrážkam, ktoré v takto emočne vypätej stresovej situácii spôsobili podpísanie právnych úkonov vo forme Nz. Z jej výpovede vyplynulo, že nerozumela čo znamená slovo Nz, uznanie dlhu, vykonateľnosť Nz. Žalovaný si bezprávnymi vyhrážkami vynucoval niečo, čo takýmto spôsobom nesmel a donútil ju konať vo svoj neprospech pod strachom, že nakoniec sa ani domov nedostane, pretože bude na ňu podané tr. oznámenie, pôjde sa na políciu a skončí rovno v base. Bezprávnou vyhrážkou spôsobila, že u nej absentovala sloboda vôle pre psychické donútenie spočívajúce práve v týchto bezprávnym vyhrážkach. Právne úkony obsiahnuté v Nz sú neplatné z toho titulu, že neboli uskutočnené z jej strany slobodne. Ako vyplynulo z dokazovania tak ako ona a aj svedkyne navrhnuté jej osobou, jednoznačne potvrdili, že zo strany žalovaného došlo k vyhrážkam a k vytvoreniu takej situácie, že podpísali túto Nz. Na základe uvedených skutočností je možné všetky právne úkony nie jednotlivé ako sa snaží žalovaný vo svojom odvolaní poukazovať, určiť za neplatné a to v zmysle § 37 ods.1 O. z. (jeho znenie cituje). Práve určením všetkých právnych úkonov zachytených v Nz za neplatné, sa odstráni stav právnej neistoty, ktorý vznikol práve konaním žalovaného, pričom každý jeden úkon zachytený v Nz bol uskutočnený za rovnakých okolností, tak ako už vyplynulo z vykonaného dokazovania. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že len z jej výpovede a jej kolegyň vyplýva, že im

malo byť povedané, že buď podpíšu Nz alebo bude na nich podané tr. oznámenie. Uvedené sa nezakladá na pravde, pretože, napr. aj svedok V. (svedok žalovaného) v tom zmysle vypovedal v tomto konaní ako aj v konaní 2C/226/2009, 9C/226/2009, pričom zápisnicu z uvedeného konania predložila v tomto konaní. Tak ako aj súd skonštatoval vo svojom rozsudku o bezprávnou vyhrážku ide aj v tom prípade, ak niekto hrozí druhému tým, čo je oprávnený urobiť, ak ju použil k tomu, aby druhého účastníka pohl k nejakému konaniu, t.j. vynútil nejaké konanie. Vzhľadom k všetkým okolnostiam jednak predchádzajúcim stretnutiu v Prešove a potom v Prešove a k postupnému stupňujúcemu sa tlaku začínajúcemu sa pri riešení rozviazania pracovného pomeru a potom v čase podpisovania Nz, sa žalovaný jednoznačne dopustil bezprávnej vyhrážky. Už samotný fakt, že nevedeli prečo idú do Prešova nasvedčuje tomu, že chcel vytvoriť situáciu momentu prekvapenia a následného presvedčania a tlaku, aby došlo k podpísaniu Nz. Predsa mu nič nebránilo v tom, aby návrh pripravenej Nz poskytol jej a jej kolegyniam domov na preštudovanie a vyhodnotenie celej situácie, ale práve naopak postavil ich pred tú skutočnosť, že každá má zaplatiť viac ako 6 000 €, má uznať dlh, ktorý si nie je vedomá, aby spôsobila a zároveň má súhlasiť s vykonateľnosťou, pričom ani nevedela, že Nz také pojmy obsahuje a čo vlastne znamenajú. Veď uvedené si nepamätali ani svedkovia žalovaného. Poukazuje aj na tú skutočnosť, že obsah Nz jej a jej kolegyniam bol prečítaný, ale len útržkovitý, bez bližšieho vysvetlenia jej obsahu a jej právnych následkov, tak aby pochopili čo vôbec majú podpísať a aké to môže mať následky. V Prešove sa zdržali po dobu cca 1 hodiny, počas ktorej nemohol čítať notár opakovane niečo dookola, ako tvrdí svedkyňa R., Q. a okrem Nz im boli dané na podpis dohody o rozviazaní pracovného pomeru ako aj iné listiny. Je potrebné poukázať, že tvrdenia svedkov žalovaného vôbec nekorešpondujú s výpoveďou svedkyne H.Č. (aj v konaniach 2C/226/2009, 2C/227/2009), advokátky zástupcu žalovaného, ktorá uviedla, že podľa nej prečítal notár iba návrh, do ktorého doplnil osobné údaje, a či ju čítal ešte raz nevie, čo preukazuje jej tvrdenia, že Nz nebola čítaná každej jednej z nich osobitne. Nevedela sa ani k tomu vyjadriť či po stretnutí bola priamo vytlačená, či mal notár tlačiareň so sebou, čo taktiež potvrdzuje jej tvrdenie a jej kolegyni, že im nebola daná Nz k nahliadnutiu a prečítaniu, ale podpisovali len jej poslednú stranu. Uvedené potvrdila aj svedkyňa R. v konaní 9C/226/2009, ktoré je vedené na OS v Spišskej Novej Vsi (Následne prišiel notár, ktorý túto Nz začal spisovať a následne ju čítal....Následne bola Nz daná na podpísanie prítomným pracovníckam). Vykonaním dokazovaním bolo preukázané, že v čase podpisovania Nz nebola oboznámená s listinami uvedenými na strane druhej, v bode 8 Nz, čo nevyplýva len z jej výpovede a jej svedkov, ale aj z výpovede svedkov žalovaného, pretože ani jeden z nich si nepamätal, aby im boli predkladané nejaké dokumenty pri podpisovaní Nz. Napr. aj svedkyňa žalovaného R.. R. uviedla v konaní 8C/227/2009 na otázku či boli predložené listiny v zmysle čl. 1 ods.8 Nz - Nie neboli. Svedkyňa Š. uviedla, že žiadala, aby im bolo odovzdané to čo vlastne podpísali, ale Nz im v skutočnosti boli odovzdané cca do 2 týždňov na inej prevádzke, po obdržaní ktorej a následnom vysvetlení advokátkou JUDr. Šimovou podali na OS v Spišskej Novej Vsi ona a jej kolegyně žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. Zároveň spolu podali aj tr. oznámenie na zamestnancov žalovaného, práve pre ich správanie pri predkladaní a podpisovaní Nz. Aj z takéhoto správania je zrejmé, že s krokmi svojho zamestnávateľa spolu s ostatnými kolegyniami nesúhlasila, a že prejav vôle pri podpisovaní Nz nebol urobený slobodne. Poukazuje aj na tú skutočnosť, že výlučne bývalá vedúca Q. uhradila škodu v zmysle Nz, čo taktiež nasvedčuje tomu, že ona ako aj jej kolegyně nesúhlasili so škodou, ktorej zaplatenie od nich požaduje žalovaný v zmysle Nz, a že sa necítili byť zodpovednými za vzniknutú škodu, preto sa začali aj zákonnými spôsobmi brániť. Uznesenie, ktorým bolo tr. oznámenie jej a jej kolegyni odmietnuté vo vzťahu k notárovi a zamestnancom žalovaného riešilo okolnosti, za ktorých došlo k podpísaniu Nz z hľadiska tr. zodpovednosti a teda či boli naplnené znaky skutkových podstát tr. činov vydierania, alebo nátlaku, nie z hľadiska O. z. a ust. vzťahujúcich sa k posúdeniu otázky neplatnosti právnych úkonov. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že podaním tejto žaloby sa snaží vyhnúť peňažnému plneniu, ku ktorému sa mala zaviazat' v Nz. Je toho názoru a počas celého konania poukazovala na to, že práve cieľom žalovaného bolo, aby sa vyhol akémukoľvek súdnemu konaniu a tak preukazovaniu škody, keďže jednak bola inventúra vykonaná zmätočne, na čo poukazovali predavačky po jej vykonaní, ako aj v Nz je zachytená časť škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s iným porušením pracovnej disciplíny, ako aj náklady za vyhotovenie Nz, ktoré taktiež ani neboli jej a jej kolegyniam oznámené a o spísanie Nz ani nepožiadali. Uznávací prejav, preto nebol urobený určite slobodne a vážne, a výška škody, ktorú mali uznať nezodpovedala ani výške škody, ktorá bola neskôr preukázaná ZP v tr. konaní 5T/151/2010 vedenom na OS v Spišskej Novej Vsi, ktoré bolo skončené jej oslobodením spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, aby sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná. Ona ako jej kolegyně poukazovali aj na to, že pri nástupe do zamestnania, ako aj pri ukončení pracovného pomeru sa nerobili aj napriek požiadaniu inventúry, pri krádežiach sa robili len čiastkové inventúry, ďalej poukazovali na rozdielne delenie manka medzi predavačky, kedy vedúca

zaplatila vždy viac ako polovicu, na rôzne úväzky predavačiek (napr. Q.. Y.Č. pracovala iba na skrátenej úväzok v počte 4 hodín). Aj tieto skutočnosti nasvedčujú nekalým praktikám žalovaného v snahe vyhnúť sa akémukoľvek sponchybnému škody zo strany jej a jej kolegyň. Ona a jej kolegyne sa zhodne vyjadrovali, že pri inventúre je zvykom podpisovať len poslednú stranu, resp. na mieste vyznačenom pre podpis. Inventarizačné záznamy, ktoré boli predložené zo strany žalovaného, boli doplnené o text dopísaný perom, pričom ona a jej kolegyne sa zhodne vyjadrili, že na záznamoch sa podpísali pri svojich menách a sumy, na ktoré sa odvoláva žalovaný tam boli doplnené po podpise jej a jej kolegyň, čo žalovaný ani nenamietal, a preto to nie je možné považovať za sporné a nepreukázané. Podstatné je opätovne poukázať na výpoveď notára v tejto časti, kedy mu bola jej zástupkyňou položená otázka, že v prípade, ak by pri podpisovaní Nz bola taká atmosféra, kedy by osoba, ktorá ju má podpísať, plakala, či by to bol dôvod, aby notár odmietol urobiť takúto Nz, notár uviedol, že by Nz nedal podpísať. Ona ako aj jej svedkyne, a taktiež svedkyňa žalovaného R.. R. potvrdili, že ona a jej kolegyne plakali a to v čase, kedy bol prítomný notár, teda v čase spisovania Nz. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť Nz, a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Aj uvedená skutočnosť potvrdila jej obavy o dôveryhodnosti výpovede notára, ak by ho zbavila mlčanlivosti. Žalovaný poukazuje vo svojom odvolaní opätovne na konanie 13C/14/2010, ktoré sa viedlo na OS v Prešove, v ktorom bola žalobkyňou R.. Š., teda jedna zo spomínaných zamestnancov, ktorá taktiež podala žalobu na OS v Spišskej Novej Vsi o neplatnosť právnych úkonov zachytených v Nz. Je podstatné poukázať na to, že ide o 2 rozdielne konania, v jednom sa posudzovala neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, o skončení ktorého ani ona nepožiadala. Z hľadiska porozumenia obsahu dohody je jednoznačný rozdiel oproti podpísaniu Nz a vôbec pochopenia právnych úkonov zachytených v Nz. Je potrebné poukázať aj na časovú následnosť v akej boli právne úkony podpisované, na krátkosť času, v ktorom sa robili také dôležité právne úkony, na stupňujúci sa tlak zo strany prítomných v Prešove na ňu a „ostané“ kolegyne, na psychické rozpoloženie, ktoré bolo jednoznačne preukázané. Žalovaný sa snaží bagatelizovať situáciu v Prešove, ale takéto závažné právne úkony sa určite nepodpisovali v pokojnej atmosfére, bez emócií. Práve okolnosti podpisovania právnych úkonov zachytených v Nz sú podstatné z hľadiska posúdenia či právny úkon bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne tak ako vyžaduje zák. podľa § 37 O. z. Žalovaný má tendenciu opakovane vytrhávať vety, časti viet z kontextu a vykladať si ich v jemu vyhovujúcom znení. Otázky k Nz boli v Prešove položené len okrajovo nie do hĺbky, príp. že niektoré vety, na ktoré poukazoval sa týkali dohôd o rozviazaní pracovného pomeru a nie Nz. Pridržiava sa a poukazuje aj na svoje písomné vyjadrenie urobené v konaní pred súdom, v ktorom poukazovala na rozporné vyjadrenie svedkov žalovaného v jednotlivých konaniach, ktoré sa viedli na OS v Spišskej Novej Vsi, a ktoré zápisnice boli aj predložené do tohto konania. Vzhľadom na uvedené je preukázané, že právne úkony zachytené v Nz sú pre absenciu slobody prejavu jej vôle, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Zo strany žalovaného došlo k niekoľkým bezprávnym vyhrážkam ako „vyhrázaným“ sa podaním tr. oznámenia, podaním návrhu na vykonanie exekúcie, zhabaním majetku, basou a p., pričom ona tak konala pod tlakom bezprávnej vyhrážky čo je neprípustné a takéto právne úkony sú neplatné v zmysle § 37 ods.1 O. z. Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť a rozsudok súdu potvrdiť v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny a zaviazat žalovaného uhradiť trovy odvolacieho konania 92,21 € s DPH (68 € + 8,84 € = 76,84 € + 20 % DPH = 76,84 € + 15,37 € = 92,21 € - režijný paušál - spísanie vyjadrenia k odvolaniu) na účet jej zástupkyne.

5. K vyjadreniu žalobkyne žalovaný podal nasledujúce s t a n o v i s k o. S tvrdeniami ako ani s právnymi závermi žalobkyne (v texte ďalej aj zamestnanec; poznámka žalovaného) touto uvádzanými vo vyjadrení sa - podľa neho - nie je možné stotožniť ani len sčasti. Dovolí si tvrdiť, že tak tieto, ako aj závery súdu, ktoré tento uvádza v rámci odôvodnenia, v nim odvolaním napadnutom rozsudku, sa zakladajú na nesprávnom právnom posúdení veci a vychádzajú z nesprávnych skutkových zistení, pričom uvedené si dovoľuje tvrdiť na základe nasledujúceho. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu pokiaľ ide o výrok, ktorým súd rozhodol, že právne úkony sú neplatné. Má za to, že v konaní uniesla dôkazné bremeno a poukazuje na výpovede svedkýň Q.. Q. D. Q.. Y., ktoré - podľa jej názoru - nemožno označiť za nedôveryhodné, ako to tvrdí on vo svojom odvolaní. S uvedeným záverom žalobkyne sa - podľa neho - nie je možné stotožniť ani len sčasti z dôvodov, ktoré súdu uviedol už vo svojom odvolaní a na ktorých doposiaľ trvá. Je presvedčený, že je dôvodné vyhodnotiť obsah výpovedí svedkov K. Q. D. Q.. Y. ako dôkazy, ktoré nepredstavujú spoľahlivý podklad pre objasnenie rozhodných skutkových okolností vzťahujúcich sa k podpisovaniu Nz, minimálne je ich možné vyhodnotiť ako dôkazy favorizujúce stranu sporu. Uvedený záver je determinovaný tak vzťahom kolegiality svedkov Q. D. Y. so žalobkyňou ako aj súbežne iniciovanými prakticky totožnými súdnymi konaniami voči nemu. Rozpor a nesúlad v ich výpovediach poskytnutých v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného

pomeru, ako aj okolnosti podávania tr. oznámení, na ktoré poukazuje v ďalšom, si dovoľuje taktiež považovať za okolnosti odôvodňujúce záver o výpovediach svedkov Q. D. Y. ako dôkazoch favorizujúcich žalobkyňu. Zároveň si dovoľuje poukázať aj na to, že je paradoxne, že žalobkyňa na jednej strane preukazovala svoje tvrdenia zjavne zaujatými svedkami, zatiaľ čo na strane druhej táto nedôvodne a je presvedčený, že aj účelovo odmietla zbaviť notára povinnosti mlčanlivosti. Naďalej tvrdí, že práve notár ako jediná skutočne nestranná osoba, ktorá bola osobne prítomná pri spisovaní Nz mohol poskytnúť vo svojej výpovedi informácie, ktoré by boli relevantnými skutkovými základmi o sporných skutočnostiach. Tým, že bez odôvodnenia nesúhlasila so zbavením notára povinnosti mlčanlivosti, zmarila tak možnosť vykonať pre náležité zistenie skutkového stavu veľmi podstatné dokazovanie jeho výsluchom, čo si dovoľí tvrdiť bolo potrebné vyhodnotiť v jej neprospech. Napokon v napadnutom rozsudku absentuje akákoľvek zmienka o tom, ako sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal súd. Vzhľadom tak na uvedené, si dovoľuje zotrvať na výsluchu notára JUDr. L. Ondova. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení ďalej poukazuje na skutočnosť, že spolu s ostatnými svojimi kolegyňami (ktoré sa takisto domáhajú neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz) podali tr. oznámenie na notára, ako aj na jeho zamestnancov práve za účelom preskúmania zákonnosti ich správania sa pri podpisovaní Nz, z čoho neskôr vyvodzuje záver o tom, že aj konanie žalobkyne a jej kolegyň ma odôvodňovať nesúhlas s obsahom zápisnice a okolností ich podpisovania. Táto však opomína, že uvedené tr. oznámenie bolo uznesením zo 4.2.2010 v zmysle § 197 ods.1 písm. d) Tr. por. odmietnuté a toho času je už právoplatné. Na druhú stranu si však dovoľuje poukázať na to, že voči žalobkyňi bolo zároveň vedené tr. konanie pre tr. čin sprenevery, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom OS Spišská Nová Ves, 5T/151/2010, z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, z ktorého bola obžalovaná. Súd vychádzajúc z uvedených skutočností v rozsudku argumentuje v prospech žalobkyne výsledkom tr. konania vedeného voči nej pre tr. čin sprenevery a uzatvára, že v konaní o určenie neplatnosti napádaných právnych úkonov nebolo preukázané, že škodu úmyselne zaviniła porušením svojich pracovných povinností, pričom skutkovú podstatu tr. činu sprenevery, dovoľí si tvrdiť, nemožno stotožňovať s predpokladmi jej hmotnej zodpovednosti ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca, zatiaľ čo na strane druhej sa tento vôbec nevysporiadal s výsledkami, resp. závermi tr. konania iniciovaného práve ňou, predmetom ktorého mal byť prieskum zákonnosti správania sa jeho zamestnancov, ako aj osobne prítomného notára pre podozrenie zo spáchania tr. činu vydierania a nátlaku, ktoré bolo odmietnuté v zmysle § 197 ods.1 písm. d) Tr. por. Cituje znenie § 193 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že tr. oznámenie žalobkyne bolo odmietnuté, mal súd v zmysle cit. ust. CSP prihliadať na prejudiciálne účinky právoplatného uznesenia o odmietnutí tr. oznámenia, vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia a pri rozhodovaní vo veci samej z neho vychádzať, teda prihliadať na samotný výsledok tr. konania - odmietnutie tr. oznámenia, z ktorého vyplýva jeho zjavná neopodstatnenosť a nepodloženosť. Práve toto tr. konanie pre podozrenie zo spáchania tr. činu vydierania a nátlaku je pre vec samu podstatným, pretože súd vo svojom rozhodnutí odvodzoval svoj záver o tom, že žalobkyňa a ostatné zamestnankyne podpísali Nz v tiesni a pod dakom bezprávnej vyhrážky ako aj zo skutočnosti, že žalobkyňa a ostatné zamestnankyne podali tr. oznámenie pre podozrenie zo spáchania tr. činu vydierania a nátlaku. Dovoľuje si upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že spáchanie takého tr. činu, ktoré úzko súvisí s prejednávanou vecou preukázané nebolo, vzhľadom k čomu je tak prekvapivý záver súdu o existencii bezprávnych vyhrážok. Zastáva názor, že pokiaľ súd preukazuje existenciu bezprávnych vyhrážok následne podaným tr. oznámením, nemá táto okolnosť tak z chronologického ako ani z hľadiska inej povahy žiadny význam pre posúdenie slobody prejavu vôle žalobkyne, nakoľko súd nemal vychádzať zo skutočností, ktoré nastali následne, ale napádaný úkon mal posudzovať podľa okolností, ktoré m boli v čase jeho vykonania. Žalobkyňa taktiež poukazuje na skutočnosť, že jeho cieľom bolo údajne sa vyhnúť súdnemu konaniu a preukazovaniu škody, keďže inventúra mala byť - podľa jej názoru - vykonaná zmätočne, škoda v tejto uvedená mala vzniknúť v súvislosti s iným porušením pracovnej disciplíny, ktoré jej nemalo byť oznámené. Z uvedeného dôvodu nemal byť - podľa jej názoru - uznávací prejav urobený slobodne a vážne, s tým, že výška škody, ktorú mala uznať, nezodpovedala výške škody, ktorá bola neskôr preukázaná ZP v uvedenom tr. konaní vedenom proti nej. K poukazu žalobkyne na skutočnosť, že výška škody, ktorú mala uznať, nezodpovedala ani výške škody, ktorá bola preukázaná ZP v tr. konaní podotýka skutočnosti uvedené v bode 20. Odvolania, ktoré opakuje. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení uvádza, že žiadnym spôsobom nepreukázal jej oboznámenie sa s listinami uvedenými v bode č.8 Nz v čase ešte pred jej podpísaním, s čím sa - podľa neho - nie je možné stotožniť ani len sčasti, keďže Nz má charakter verejnej listiny, ktorá sa považuje za správnu, pokiaľ sa nepreukáže opak (tzv. prezumpcia správnosti verejnej listiny). Pravdivosť jej obsahu, ktorá sa osvedčuje, môže byť hodnotená, avšak dôkazné bremeno v tomto rozsahu spočíva na jej strane. Vychádzajúc z uvedeného tak zastáva názor, že nebolo jeho povinnosťou preukazovať pravdivosť tam uvedených tvrdení, ale práve naopak, vyvrátiť prezumpciu správnosti Nz zaťažovala

jej stranu. Taktiež na viacerých miestach poukazuje na svoje psychické rozpoloženie pri podpísaní Nz, na psychický nátlak a na bezprávne vyhrážky, ku ktorým malo dôjsť z jeho strany, a to údajným opakovaným oznamovaním možnosti podania tr. oznámenia, či iniciovaním exekučného konania, v prípade ak táto nepodpíše dohodu, pri súčasnom údajnom zamedzení jej odchodu domov s tým, že tejto ako aj jej kolegyniam nemalo byť umožnené vopred sa poradiť, či už medzi sebou alebo telefonicky. Takisto uvádza, že sa nachádzala v tiesni, teda v takom psychickom stave, ktorý vplýval na slobodu prejavu jej vôle práve pod tlakom bezprávnych vyhrážok, čo je neprípustné, preto takéto právne úkony sú neplatné v zmysle § 37 ods.1 O. z. v znení neskorších predpisov. Má za to, že pravdivosť uvedených jej tvrdení, ktoré opakovane uvádza ona a výlučne len jej kolegyně sa nepodarilo preukázať počas celého súdneho konania. O nepreukázaní pravdivosti týchto tvrdení, resp. tvrdení o uvedených okolnostiach svedčí ním už skôr v tomto podaní uvedená skutočnosť, že to bola „práva“ a jedine ona, ktorá bez akéhokoľvek vysvetlenia a dovolí si tvrdiť, že výlučne účelovo vo svoj vlastný prospech nezbavila notára JUDr. Ondova povinnosťou mlčanlivosti, nakoľko to bol práve notár, ktorý by mohol ako nestranný nositeľ vedomosti a znalostí o okolnostiach podpisovania Nz tieto aj objektívne popísať a teda tento by mohol uviesť, čo sa skutočne dialo počas podpisovania uvedených zápisníc. Dovoľí si tvrdiť, že jediným dôvodom, pre ktorý nezbavila notára povinnosťou mlčanlivosti bola nemožnosť usmernenia obsahu jeho výpovede, zatiaľ čo pri nej, ako aj jej ostatných 2 svedkoch to vzhľadom na právne zastupovania tou istou advokátkou bolo možné. Ďalej k právnej stránke uvádza, že s bezprávnou vyhrážkou stotožňované psychické donútenie (vis compulsiva) ako jeden z dôvodov neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods.1 O. z., môže vyvolať neplatnosť právneho úkonu len v prípade, ak je protiprávne, t. j. vynucuje sa niečo, čo takto nemožno vynucovať alebo ak v dôsledku jeho povahy a intenzity je konajúci prinútený za daných okolností k svojmu prejavu vôle vzbudenom dôvodným strachom. Zo skutočností uvádzaných žalobkyňou, však žiadne takéto okolnosti nevyplývajú, ale naopak, jednoznačne nejde o bezprávnou vyhrážku, ak on vystupujúci v konkrétnom prípade v zodpovednostnom vzťahu ako veriteľ - poškodený uplatňujúci si náhradu spôsobenej škody využije legálne prostriedky reglementované zák. pre zabezpečenie si svojej pohľadávky voči svojmu dlžníkovi, t. j. žalobkyni tak, ako to bolo urobené v danom prípade prostredníctvom uznania dlhu formou Nz. Preto zásadne popiera, že by sa dopustil psychického donútenia a bezprávnych vyhrážok vo vzťahu k žalobkyni a ostatným zamestnankyniam. Skutočnosť, že konanie žalobkyne ani zďaleka neobsahovalo žiadne známky bezprávnej vyhrážky v tomto prípade potvrdzujú aj okolnosti, za akých k vykonaniu relevantných právnych úkonov došlo. V tejto súvislosti teda nemožno brať do úvahy výlučne subjektívne tvrdený jej pocit, ale predovšetkým treba prihliadať aj na pôsobenie okolností, za ktorých boli predmetné právne úkony urobené a adekvátne zohľadniť podmienky súvisiace so spísaním predmetnej Nz. Sloboda vôle totiž vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu a ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle a neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností na prejavenie vôle, nemožno tak konštatovať, že vôľa nie je slobodná. Tieto podmienky, ako aj súvisiace okolnosti v žiadnom prípade nevzbudzovali a ani nemohli vzbudzovať dôvodnú obavu z jej úkonu, a to už len vzhľadom na skutočnosť, že boli urobené vážne v najprísnejšej a najhodnovernejšej forme právneho úkonu, akú právo pozná - Nz. Navyše, ani náležitosti vôle konajúcej osoby, sloboda a vážnosť jej prejavu, zachytené v Nz, nemožno skúmať oddelene, nakoľko sa jedná o rovnocenné atribúty vôle. Inak povedané, tak ako bol prejav vôle urobený vážne, čo nemožno vzhľadom na danú situáciu poprieť, bol urobený aj rovnako slobodne. To, že tvrdí, že bola v zlom psychickom rozpoložení a v strese, nemá žiadny vplyv na platnosť jej právneho úkonu a tento stav nemohol vyvolať jej nespôsobilosť na tento úkon (§ 38 O. z. v znení neskorších predpisov), ani nemohol ovplyvniť danosť, slobodu a vážnosť vôle v zmysle § 37 ods.1 O. z. Dovoľí si tvrdiť, že prípadný stres u nej by mohol mať nanajvýš význam z hľadiska § 49 O. z. (cituje jeho znenie) ako tieseň, ak vôbec. Ak sa teda urobí právny úkon v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, O. z. priznáva právo na odstúpenie od zmluvy, právnym následkom nie je teda ex lege neplatnosť, ale „iba“ (úvodzovky žalovaný) právo na odstúpenie od zmluvy. Cituje z odôvodnenia nálezu ÚS SR I.US 154/08-32 z 26.2.2009. Okrem stavu, tiesne sa tiež vyžaduje, aby právny úkon bol urobený za nápadne nevýhodných podmienok. O nápadne nevýhodných podmienkach možno hovoriť vtedy, ak ide o evidentný nepomer vzájomne poskytnutých plnení alebo o očividnú nevýhodnosť nejakých ďalších podmienok a p. Nápadne nevýhodné podmienky však musia objektívne existovať v dobe právneho úkonu a nemôžu spočívať v subjektívnych pocitoch dotknutej osoby (rozsudok NS ČR 28Cdo 2752/2004 z 31.8.2005). V danom prípade určite chýbajú práve nápadne nevýhodné podmienky - ako pridružená podmienka prípadnej tiesne, pretože pri uzatváraní právneho úkonu išlo o taký záväzok žalobkyne - náhradu škody, ktorý zodpovedal skutočnosti, resp. rozdiel vo výške škody, vyčíslený ním a uvádzanej v Nz a vyčíslený neskôr ZP č.1/2010 bol minimálny a zanedbateľný (0,32 % = 3,2 ‰), teda ani nie tretina percenta. Účelom podpísania dohody o náhrade škody, ako aj Nz nebolo pripravenie žalobkyne

o možnosť obrany, ani jeho zvýhodnenie, ale naplnenie legitímneho účelu zabezpečovacieho inštitútu uznania dlhu tak, ako to predpokladá zák. v § 20 a § 191 ods.3 Z. p. Bolo spoločným zámerom oboch zúčastnených strán vyriešiť spor mimosúdne, bez zvyšovania nárokov žalovanej - trovy v konaní a p. Samotnou skutočnosťou, že dokumenty boli spisované formou Nz, a to aj napriek tomu, že právna úprava takúto formu obligatórne nepredpisuje (§ 191 ods.3 Z. p.) sa mala zabezpečiť maximálna možná právna istota účastníkov daného úkonu týkajúcich sa právneho vzťahu medzi žalobkyňou a ním, a tým predísť prípadným možným spochybneniam platnosti urobených právnych úkonov. Zdôrazňuje, že Nz je spisovaná v rámci notárskej činnosti notárom ako nositeľom verejnej moci a držiteľom verejného úradu, ktorý je v tomto dôsledku zo zák. nezávislým a nestranným subjektom, ktorému zák. ukladá povinnosť spísať ju objektívne, nestranne, dodržať rovnováhu v právach a povinnostiach a za žiadnych okolností nechrániť záujem žiadnej zo zmluvných strán. Ak by teda nebola vôľa žalobkyne slobodná, resp. ak by jej prejav vôle bol vynútený tak, ako to tvrdí, bolo povinnosťou notára odmietnuť vykonať požadovaný úkon v zmysle § 36 ods.1 zák.č.323/92 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, keďže by išlo o úkon odporujúci zák., čo sa však nestalo, keďže k tomu nebol žiaden relevantný dôvod. Opätovne si dovoľuje poukázať na tú skutočnosť a zároveň si dovoľuje vyjadriť názor o tom, že to bola práve a jedine žalobkyňa, ktorá znemožnila svojim konaním vykonať pre toto súdne konanie tak rozhodujúci objektívny, nestranný a bez ďalšieho dôveryhodný dôkaz ako je výpoveď notára, pričom nezbaveniu mlčanlivosti notára jej nebránila žiadna objektívna skutočnosť, maximálne však obava z obsahu jeho výpovede, ktorý by bol odlišný od toho, čo vypovedali ona a jej svedkyne. Odhliadnuc od uvedeného si záverom dovoľuje poukázať aj na tú skutočnosť, že tak v rozsudku ako ani vo vyjadrení žalobkyne k jeho odvolaniu nie je reflektované na námietky a tvrdenia ním uvedené v jeho záverečnom prednese na pojednávaní z 1.3.2017, ako aj v odvolaní a opakuje skutočnosti uvedené v bodoch 33.-41. odvolania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje vyhovieť jeho odvolaciemu návrhu, týmto uvedenom v odvolaní.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla: Na svojom vyjadrení k odvolaniu v celom rozsahu trvá. Žalovaný nevedol vo svojom vyjadrení nič, s čím by sa už súd nevysporiadal. Namieta hodnovernosť výpovede svedkyne Y. ako aj Q. a to len z dôvodu, že sa vedú obdobné konania aj v ich veciach. Opakovane poukazuje na údajné rozporné výpovede svedkýň v konaniach týkajúcich ukončenia pracovného pomeru, ako aj v konaniach o určenie neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. Na uvedené skutočnosti poukazoval aj pred súdom, ktorý sa s uvedenými argumentmi vysporiadal, ako aj ona vo svojich písomných vyjadreniach. Poukazovala na to, že vytrhával vety z kontextu zo zápisníc urobených na OS v Prešove v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru R.. Š.. Vytrhával časti odpovedí svedkýň, ktoré sa týkali skončenia pracovného pomeru a nie neplatnosti právnych úkonov. Má tendenciu opakovane vytrhávať vety, časti viet z kontextu a vykladať si ich tak v jemu vyhovujúcom znení. Otázky k Nz boli len okrajové, bez hlbšieho zistenia skutkového stavu. Na OS v Prešove sa v prvom rade súd zapodieval neplatnosťou skončenia pracovného pomeru. Je podstatné poukázať na to, že ide o 2 rozdielne konania, v jednom sa posudzovala neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, o skončení ktorého ani nepožiadala. Z hľadiska porozumenia obsahu dohody je jednoznačný rozdiel oproti podpísaniu Nz a vôbec pochopenia právnych úkonov zachytených v nej. Žalovaný opakovane poukazuje na to, že neudelila súhlas so zbavením notára mlčanlivosti. Dôvod, pre ktorý nezbavila notára mlčanlivosti na pojednávaní odôvodnila. Žalovaný si objednal služby notára zo Spišskej „novej“ Vsi, čo vyvoláva dojem, že s uvedeným notárom už v minulosti spolupracoval. Nemôže byť jej na ťarchu, keď využije svoje zákonné právo a neudelí súhlas so zbavením mlčanlivosti notára. Podstatné je poukázať na výpoveď notára v konaní 2C/226/2009 a 2C/227/2009 v tejto časti, kedy mu bola zástupkyňou žalobkyň položená otázka, že v prípade, ak by pri podpísaní Nz bola taká atmosféra, kedy by osoba, ktorá ju má podpísať, plakala, či by to bol dôvod, aby notár odmietol urobiť takúto Nz, notár uviedol, že by ju nedal podpísať. Ona ako aj jej svedkyne, a taktiež svedkyňa R. potvrdili, že ona a jej kolegyne plakali. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť Nz, a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Uvedené zápisnice boli predložené ňou v konaní pred súdom. Vo svojom vyjadrení žalovaný poukazuje na podané tr. oznámenie jej a jej kolegýň, ktoré sa malo skončiť uznesením o jeho odmietnutí. Má za to, že je nevyhnutné prihliadať na uvedené rozhodnutie, pretože má to byť pre vec, ktorá je predmetom tohto konania podstatné, „čí“ nedošlo zo strany notára a zamestnancov žalovaného k tr. činu vydierania a nátlaku. Na druhej strane však bagatelizuje rozhodnutie OS v Spišskej Novej Vsi, ktorým bola v spojení s rozhodnutím KS oslobodená. Na uvedené rozhodnutie však žalovaný má za to, že už nie je potrebné prihliadať. Jeho argumentácia si tak odporuje. Súdy sú povinné ako sám uviedol, prihliadať na rozhodnutia o tom, či bol spáchaný tr. čin a p. Nie každé konanie musí byť hneď tr. činom, príp. priestupkom, ale môže byť takým konaním, ktoré je v rozpore so zák. a je nevyhnutné v záujme právnej istoty a spravodlivosti rozhodnúť

o neplatnosti právnych úkonov ako v tomto konaní. Zotrváva aj na svojom vyjadrení, že žalovaný sa snažil dosiahnuť podpísanie právnych úkonov zachytených v Nz práve preto, aby sa tak vyhol súdному konaniu a preukazovaniu škody a trvá na svojich doterajších vyjadreniach. Žalovaný poukazuje na jej procesnú povinnosť preukazovať či jej boli, resp. neboli predložené listiny tak ako sú špecifikované na str.8 Nz. Uvedenú skutočnosť však preukázala a to výpoveďami svedkýň Q. D. Y.. Uvedené skutočnosti neboli rozporované zo strany žalovaného ako ani jeho svedkami, ktorí sa k uvedenému ani nevedeli jednoznačne vyjadriť, teda tieto skutočnosti nie sú sporné. Žalovaný opakovane poukazuje - podľa jeho názoru - na nepreukázanie naliehavosti právneho záujmu vo vzťahu „j“ jednotlivým právnym úkonom zachyteným v Nz. Aj podľa súdu preukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov, čím by sa odstránil aj stav právnej neistoty medzi stranami sporu a jej by tak vznikla možnosť sa brániť v prípadnom súdnom konaní týkajúcom sa škody, jej vzniku, zavinenia. Zotrváva na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu v celom rozsahu. Poukazovala na nezákonné konanie žalovaného počas stretnutia v Prešove najmä v čase, kedy bola riešená Nz. Všetky 3 úkony zachytené v Nz boli už vopred pripravené a neboli ani samostatne riešené, preto ani nie je ich možné oddeliť ako sa snaží naznačovať neustále žalovaný. Nz bola prečítaná len útržkovitá a trvalo to celé len krátky čas. Bezprávne vyhrážky, ktoré boli smerované k nej a jej kolegyniam boli teda prítomné v čase riešenia Nz. Vzhľadom na uvedené je preukázané, že právne úkony zachytené v Nz sú pre absenciu slobody prejavu jej vôle, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Zo strany žalovaného došlo k niekoľkým bezprávnym vyhrážkam ako vyhrážaním sa podaním tr. oznámenia, podaním návrhu na vykonanie exekúcie, zhabaním majetku, basou a p., pričom tak konala pod tlakom bezprávnej vyhrážky čo je neprípustné a takéto právne úkony sú neplatné v zmysle § 37 ods.1 O. z. Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť a rozsudok súdu potvrdiť v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny a zaviazat' žalovaného uhradiť celkové trovy odvolacieho konania za 2 úkony 184,42 € s DPH (68 € + 8,84 € = 76,84 € x 2 = 153,68 + 20 % DPH (30,74 €) = 184,42 € - režijný paušál - spísanie vyjadrenia k odvolaniu, vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného) na účet jej zástupkyne.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k stanovisku žalovaného uviedla nasledovné vyjadrenie: Žalovaný vo svojom vyjadrení zo 4.9.2017 neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedol na súde. ako aj vo svojom odvolaní, ku ktorému sa už vyjadrila. Opakovane poukazuje na konanie, ktoré sa viedlo na OS v Prešove. Je toho názoru, že uvedené konania nie je možné porovnávať a to z toho dôvodu, že predmet obidvoch konaní bol odlišný. V konaní na OS v Prešove bola riešená neplatnosť dohody o skončení právneho úkonu, ktorý sa riešil pred uzatvorením právnych úkonov vo forme Nz. Pochopenie obsahu dohody o skončení právneho úkonu je podstatne jednoduchšie ako pochopiť právne úkony zachytené v Nz na niekoľko strán v krátkom čase počas stupňujúceho sa tlaku zo strany žalovaného. Jeho tvrdenia, že ona a jej bývalé kolegyne plakali kvôli tomu čo urobili zamestnávateľovi sa nezakladá na pravde a žiadne takéto vyjadrenie na súde neodznelo. V žiadnom konaní nebola preukázaná zavinenie jej a jej kolegýň o spôsobení akejkoľvek škody žalovanému. Opakuje niektoré skutočnosti z vyjadrenia k odvolaniu. Naďalej zotrváva na všetkých svojich vyjadreniach či už písomných, alebo ústnych a zároveň na podporu svojich tvrdení prikladá rozsudok KS v Košiciach 11Co/50/2016 z 26.4.2017 v podobnej veci inej zamestnankyne žalovaného, ktorým bol potvrdený rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi 9C/226/2009 z 27.10.2015 v ktorom sa jej kolegyňa R.. Š. ako žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. V uvedenej veci sa súd stotožnil s právnym názorom ako má ona v tejto veci. Vzhľadom na uvedené navrhuje potvrdiť rozsudok súdu ako vecne správny a zároveň priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu 181,41 € s DPH (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného + vyjadrenie z 2.9.2017 - 68 € + 8,84 € = 76,84 € x 2 = 153,68 € + 20 % DPH (30,73 €) = 184,41 €) na účet jej zástupkyne.

8. K vyjadreniu žalobkyne z 12.10.2017 podal žalovaný nasledujúce v y j a d r e n i e. S tvrdením žalobkyne „vzťahujúcom“ sa k neuvedeniu ním žiadnych nových skutočností sa - podľa neho - nie je možné stotožniť ani len sčasti z nasledujúcich, uvedených dôvodov. Má za to, že doposiaľ sa tak súd v rámci svojej rozhodovacej právomoci, ako ani „žalovaná“ v rámci svojich podaní, žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že prvostupňové rozhodnutie trpí mimo iného aj v odvolaní namietanou inou vadou, ktorá mohla a dovolí si tvrdiť, že aj mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Cituje právnu vetu judikátu, „uvedenom“ pod označením ZSP 78/2006, judikátu „uvedenom“ pod označením R 24/1995 a rozhodnutia „uvedenom“ pod označením Z IV s.176 a časť komentára k O. s. p. (Števček, M. Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. Vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, 191 s). Na základe uvedených judikátov a časti cit. komentára k O. s. p., si dovolí vyvodiť záver o tom, že súd mal v rámci konania meritórne rozhodovať o tom, resp. určiť, či tu povinnosť žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca na náhradu škody vo forme schodku je, resp. či tu jeho právo ako zamestnávateľa požadovať náhradu škody je alebo nie je, a platnosť

právných úkonov, u ktorých sa domáhala, aby boli súdom v tomto súdnom konaní určené za neplatné, mal súd posudzovať prejudiciálne. Samotný výrok o tom, že právne úkony zachytené v predchádzajúcich podaniach špecifikovanej zápisnici určuje za neplatné, nepredstavuje - podľa jeho mienenia - základ, ktorým dochádza k odstráneniu spornosti „žalobkynej“ povinnosti na náhradu škody a s touto súvisiacim jeho právom požadovať náhradu tejto škody. Dovolí si tvrdiť, že na základe dokazovania vykonaného tak v tomto súdnom konaní, ako aj v súbežnom tr. konaní, najmä nie však výlučne znaleckým dokazovaním, bol preukázaný tak základ jeho nároku ako zamestnávateľa požadovať od žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca náhradu škody vo forme schodku ako aj celková výška škody. Ak sa však súd nestotožnil s výškou škody, ktorú žalobkyňa písomne čo do dôvodu a výšky uznala, mal tento v rámci dokazovania ustáliť výšku v takom rozsahu, ako je to upravené v „súdnom“ cit. ust. Z. p. a teda, že tento mal určiť, že dlh na sumu jej priemerného mesačného zárobku neexistuje, resp. že nie je povinná na náhradu škody nad sumu, ktorej presná špecifikácia mala byť - podľa jeho mienenia -, tiež predmetom dokazovania pred súdom. Zastáva názor, že až tento druhý rozsudový petit by bol výrokom, ktorý by bol v súlade s cit. judikatúrou a teda až tento druhý petit, by v spojení s ustálením (ne)platnosti právnych úkonov zachytených v Nz predstavovali právny predpoklad pre odstránenie neistoty povinnosti žalobkyne. Dovolí si tvrdiť, že súd mal v rámci konania ako nevyhnutú procesnú podmienku vzťahujúcu sa ku konaniu, predmetom ktorého je určenie či tu právo/povinnosť je, skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne práve vo vzťahu k tomu, či tu povinnosť na náhradu škody, resp. jeho právo na náhradu škody je alebo nie je. Sám súd však ustálil a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v rámci II. žalobného petitu nebol preukázaný naliehavý právny záujem a preto žalobu v tejto časti zamietol. Má za to, že oba určovacie žalobné petity sú pre úplné vyriešenie neistoty právneho vzťahu žalobkyne k nemu vzájomne podmienené a teda, nemožno jednému vyhovieť a druhému nie. Keďže je II. rozsudový výrok, výrokom už právoplatným, vyvstáva tak potreba zmeny aj I. rozsudového výroku tak, že žaloba v časti určenia neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz sa zamietla. V ďalšej časti sa vyjadruje k rozhodnutiu KS v Košiciach 11Co/50/2016 „priloženého“ k vyjadreniu žalobkyne a uvádza svoje argumenty na podporu svojho právneho názoru, že je nesprávne. Súd zamietol časť žaloby žalobkyne ohľadne jej II. petitu z dôvodu nepreukázania naliehavosti právneho záujmu na takomto určovacom výroku rozsudku, vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci a to, že výrok o neexistencii dlhu žalobkyne v určenej výške je len odvodeným výrokom od výroku o nespôsobilosti Nz byť exekučným titulom a samotné určenie o neexistencii dlhu žalobkyne by nevyriešilo spornosť vzťahov medzi účastníkmi konania. Uvedené pokladá za absolútne neudržateľné nesprávne právne posúdenie naliehavosti právneho záujmu, keďže len určenie neexistencie hmotnoprávneho dlhu jediné môže definitívne zabrániť akémukoľvek jeho uplatneniu voči nej a mala jedine záujem na určení, že nie je zaťažená hmotnoprávnym dlhom voči nemu čo by pri takomto určení malo zásadný a definitívny právny význam na všetky právne úkony k tomuto dlhu sa vzťahujúce a označené ňou v I. petite žaloby. V tejto súvislosti má zato, že v prípade úspechu žalobkyne pri jej II. petite žaloby by došlo k naplneniu preventívneho účelu určovacej žaloby a teda k úplnému vyriešeniu - odstráneniu stavu neistoty, či je ako spoločne hmotne zodpovedný zamestnanec vo vzťahu k nemu v postavení dlžníka alebo nie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvodiac príslušnou právnou úpravou navrhuje vyhovieť jeho odvolaciemu petitu „uvedenom“ v odvolaní a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov konania vo výške 100 %.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k stanovisku žalovaného z 27.11.2017 uvádza: Žalovaný vo svojom vyjadrení z 27.11.2017 neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedol na súde, ako aj vo svojom odvolaní a ďalšom vyjadrení, ku ktorému sa už vyjadrila. Opakovane namieta, že súd neskúmal naliehavosť právneho záujmu v súvislosti s podanou určovacou žalobou. Opakuje niektoré skutočnosti z bodu III. vyjadrenia k odvolaniu. Osvedčila naliehavosť právneho záujmu a súd jej návrhu vyhovel. Súd skúmal naliehavosť právneho záujmu aj z úradnej moci, keďže ide o základný procesný predpoklad, aby sa mohlo vo veci meritórne rozhodnúť. Judikáty, na ktoré poukazuje žalovaný nevyklúčujú podanie určovacej žaloby. Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že súd mal rozhodnúť o 2. výroku v tom zmysle, že sa ustálila výška škody, ktorú má podľa „vyjadrenie“ ako zamestnanec s hmotnou zodpovednosťou znášať, a že len by sa vtedy sa odstránil stav neistoty. 2. výrok, keďže nebol napadnutý ani jednou zo strán sporu je právoplatný, a odvolací súd je viazaný odvolaním, ktoré podal žalovaný ako aj jeho rozsahom, a nemôže sa teda týmto výrokom zapodievať. Naďalej zotrváva na všetkých svojich vyjadreniach či už písomných alebo ústnych a zároveň na podporu svojich tvrdení prikladá ďalší rozsudok KS v Košiciach 5Co/97/2017 z 31.10.2017 v podobnej veci inej zamestnankyne žalovaného, ktorým bol potvrdený rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi, v ktorom sa jej kolegyňa Q.. Q. ako žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. V uvedenej veci sa súd stotožnil s právnym názorom ako má ona v tejto veci. Vzhľadom na uvedené navrhuje potvrdiť rozsudok súdu ako vecne správny a zároveň priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu „vo“ (Trov právneho zast. v

odvolacom konaní tak predstavujú 276,62 € s DPH (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, vyjadrenie z 2.9.2017, vyjadrenie z 18.12.2017: 68 € + 8,84 € = 76,84 € x 3 = 230,52 € + 20 % DPH (46,10 €) = 276,62 € na účet jej zástupkyne.

10. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

12. Rozsudok vo výroku II. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom preskúmaný.

13. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok vo výrokoch I.,II.,III. a IV. potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

14. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

15. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Žalovaným v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde bolo takou inou vadou postihnuté.

17. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

18. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne, lebo majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť

výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

20. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

21. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zák., právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

22. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť (§ 387 ods.3 CSP):

24. V analogickej (z hľadiska skutkového a právneho) právnej veci žalovaného už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkami OS Spišská Nová Ves 9C/226/2009-183 z 27.10.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS v Košiciach 11Co/50/2016-306 z 26.4.2017 a 2C/227/2009-201 z 1.12.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS v Košiciach 5Co/79/2017 z 31.10.2017

25. So skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdov v uvedených veciach sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a nezistil dôvod, pre ktorý by bolo potrebné sa v prejednávanej veci od tejto rozhodovacej praxe odchýliť.

26. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na princíp právnej istoty (čl.2 ods.1 CSP - Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty), ktorý vyžaduje, aby rovnaké (obdobné) právne prípady boli aj rovnako (obdobne) právne posúdené.

27. Opakované námietky žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení nie sú opodstatnené, lebo v judikátoch, na ktoré poukazuje, sa výslovne uvádza, že určovací žaloba (v prípadoch, ktorých sa týkajú) nie je spravidla opodstatnená, ale nie je absolútne vylúčená.

28. Obidva súdy v uvedených veciach existenciu naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe skúmali z úradnej povinnosti, lebo šlo o základný procesný predpoklad, aby o nej mohli meritórne rozhodnúť, pričom nebolo potrebné, aby žalovaný formálne neexistenciu naliehavého právneho záujmu tvrdil.

29. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

34. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.